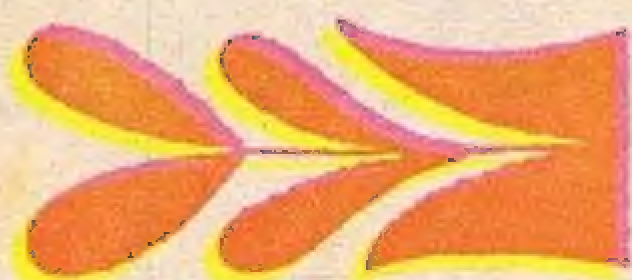
Nr. 6

5 FEBRUARI 1966
VERSCHIJNT
WEKELIJKS

SJORS

van de Rebellenclub

Zo sprak tata-

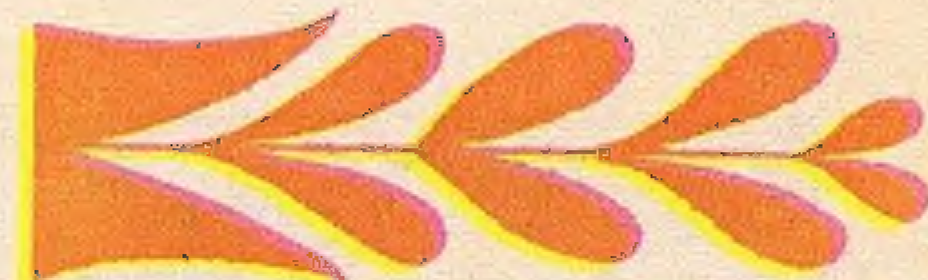

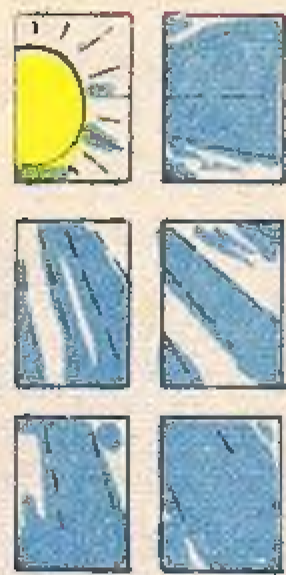

roemba

een avontuur van Tom en Tanja

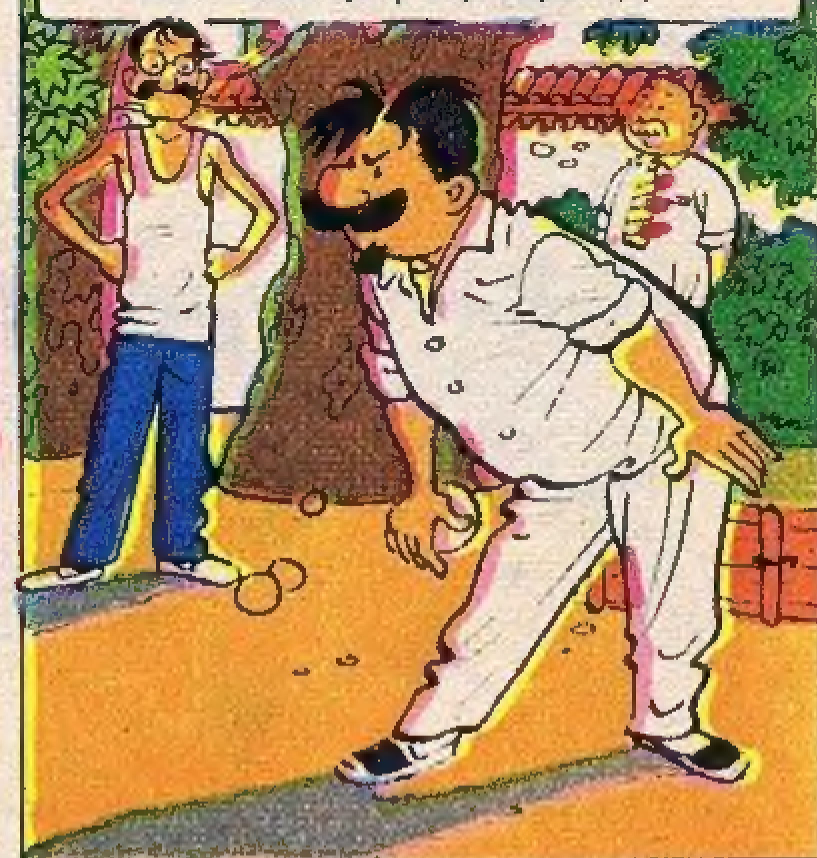

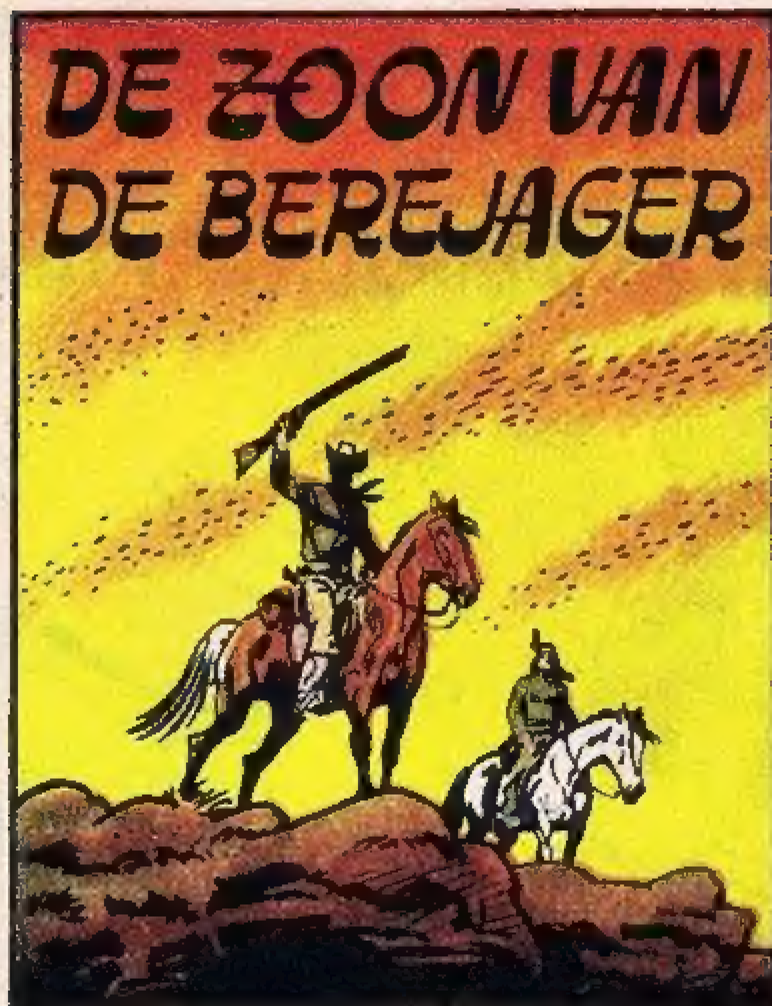

DE ZOON VAN DE BEREJAGER

WE KUNNEN ONS BETER OVERGEVEN.

WOHKADEH, VERRAST DOOR DE SNELLE AANVAL, DENKT EEN OGENBLIK AAN VLUCHTEN. . .

MAAR DAN RIJDT HIJ OP DE DAKOTA'S TOE.

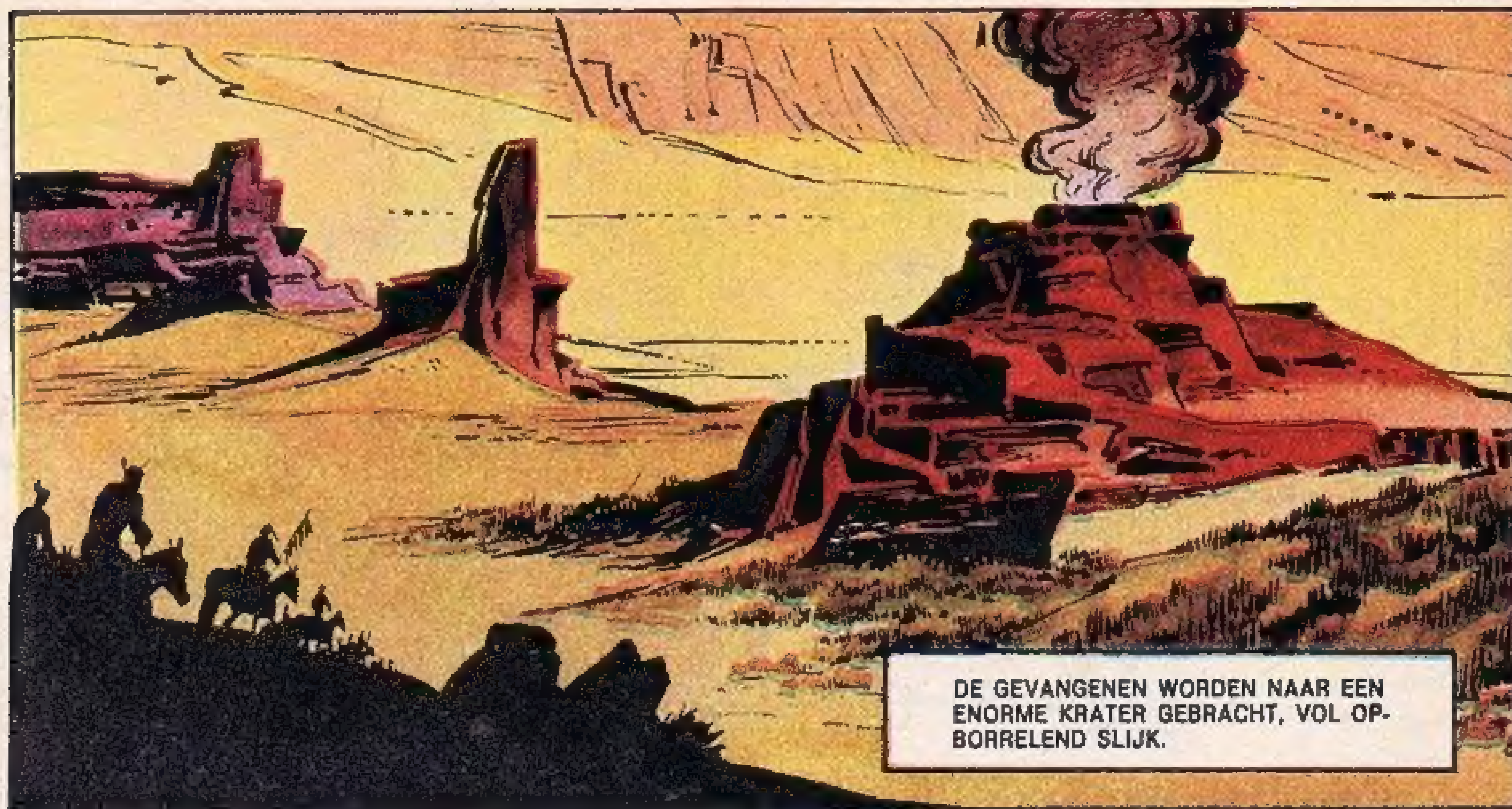

OEF! IS WOHKADEH DAN NIET GEDOOD DOOR DE SHOSHONES!
DEZE DRIE BLEEKGEZICHTEN HEBBEN MIJ GERED.

LAAT HEN VRIJ. ZE ZIJN MIJN VRIENDEN!

JE LIEGT. JONGE BLEEKGEZICHT LIJKT OP BEREJAGER EN WIL HEM BEVRIJDEN, EN JIJ BENT HUN GIDS.

JE BENT EEN VERRADER! GRIJP HEM!

WOHKADEH IS DE GEVANGENE VAN ZIJN EIGEN STAM.

DE GEVANGENEN WORDEN NAAR EEN ENORME KRATER GEBRACHT, VOL OP-BORRELEND SLIJK.

MARTIN VINDT DAAR ZIJN VADER VASTGEBONDEN AAN EEN MARTELPAAL.

KENT U DEZE JONGE-MAN?
NEE!

BRENG HET JONGE BLEEKGEZICHT NAAR DE RAND VAN DE KRATER. ZET DE BEREJAGER OP EEN PAARD OM DE TERECHT-STELLING BIJ TE KUNNEN WONEN.

VOOR DE VOETEN VAN MARTIN GAAPT EEN AFSCHUWELIJKE AFGROND.

LAAT HEM AAN EEN TOUW ZAKKEN TOT ZIJN VOETEN DE MODDER RAKEN.

ZIE TOE HOE UW ZOON ZAL VERTEREN.
ARRANZ -65.

ZO STRAFFEN WIJ BLEEKGEZICHTEN.

STOP! NIET DOEN!

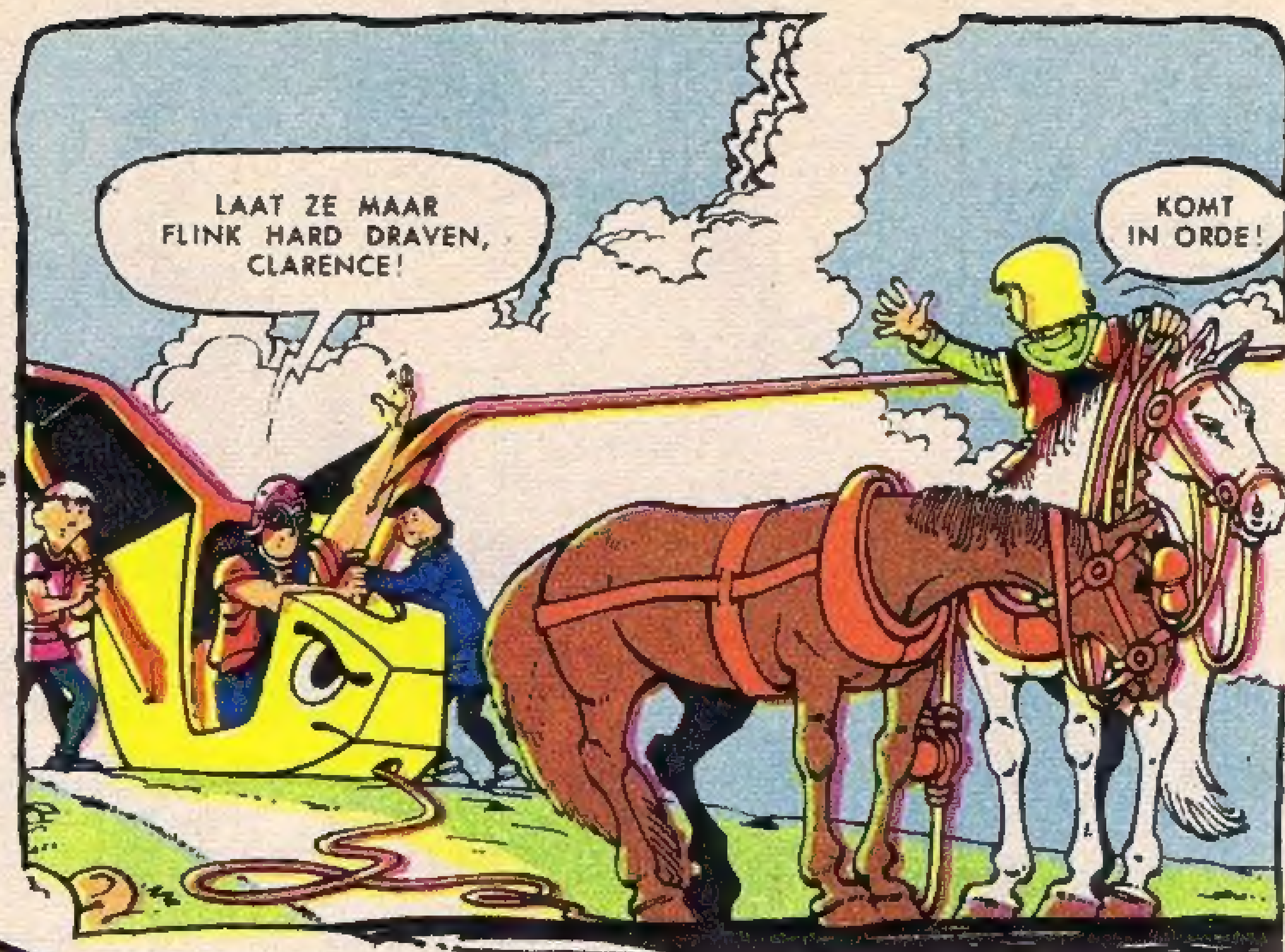

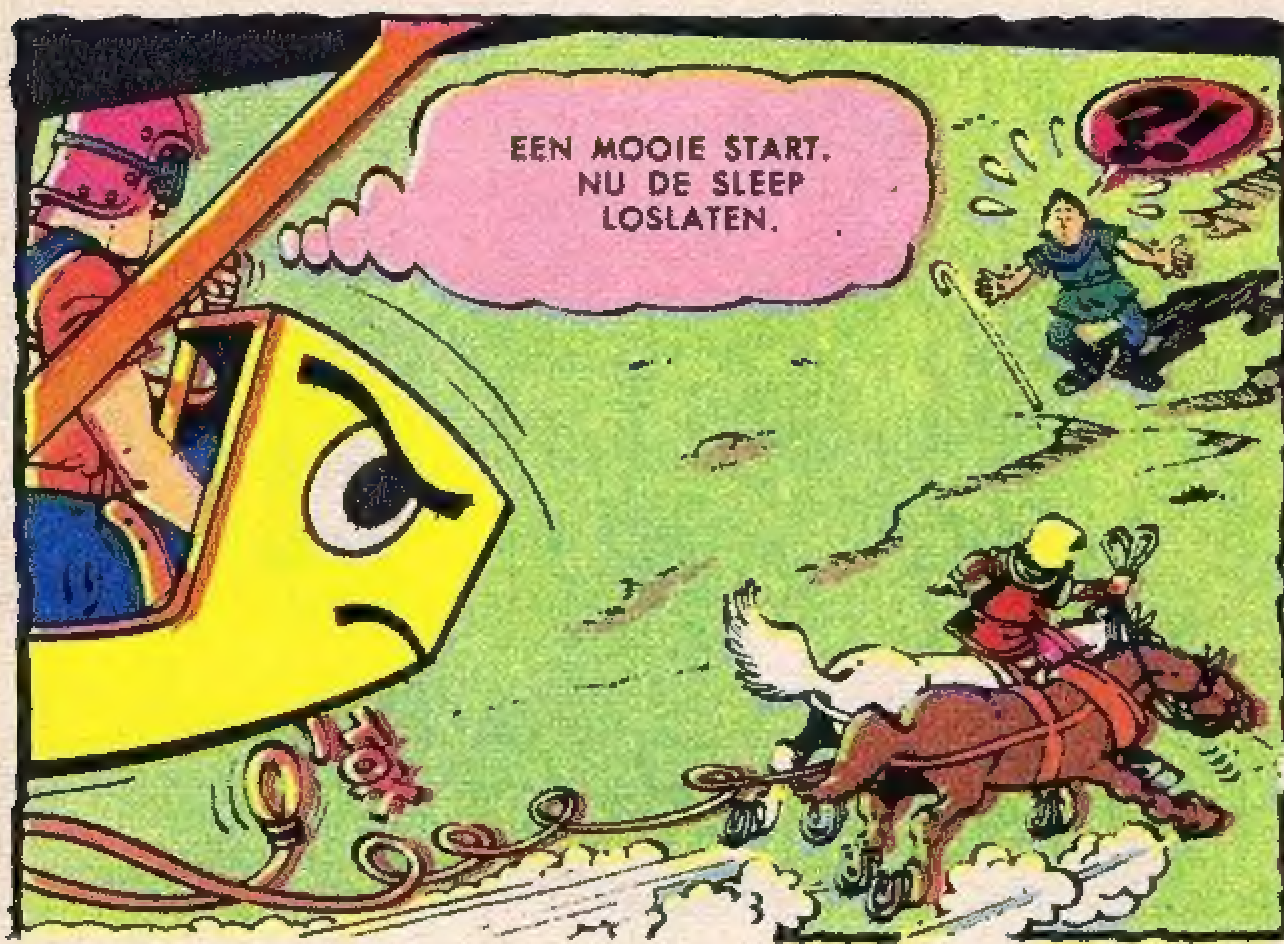
een YANKEE aan het hof van KONING ARTHUR

NAAR DE ROMAN VAN MARK TWAIN

Hank is op raadselachtige wijze in de middeleeuwen terechtgekomen en bouwt tot verbazing van de bewoners van Camelot een zweefvliegtuig.

NU EEN FIJNE TOVERFORMULE VOOR MERLIJN, FLOYD PATTERSON, CASSIUS CLAY, SONNY LISTON, JOE LOUIS EN ROCKY MARCIANO... ALLE GROTE TOVENAARS VAN DE RING DALEN OP JE NEER!
BENG
OEF
KLAP
PLOF
BANG
AU!
HELP!
OH!

ER IS NIETS ERNSTIGS MET HEM. HIJ IS ALLEEN WAT BETOVERD. OVER EEN PAAR DAGEN IS HIJ WEER DE OUDE. IK HOOP DAT HIJ IETS GELEERD HEEFT.
BLUB

DAT NEERSTRIJKEN WAS NATUURLIJK MIJN GROOTSTE STUNT TOT NU TOE...
MAAR HET WAS NU NIET MEER MOGELIJK ZE TECHNISCH ONDERRICHT TE GEVEN.

ER WAREN ECHTER ONVERWACHTE GEVOLGEN. IK MOEST VOOR EEN BESPREKING BIJ KONING ARTHUR KOMEN.

'NU MERLIJN DE VOGEL HEEFT VERNIELD, HOOP IK DAT GE IN STAAT BENT EEN ANDERE TE MAKEN.
DAT IS MOGELIJK, SIRE. EN MET WAT MEER TIJD MAAK IK ZELFS EEN BETERE. MAAR WAAROM WILT U DAT?

HANK, IK WIL OVER MIJN KONINKRIJK VLIEGEN OM MIJN VOLK BETER TE LEREN KENNEN!
?!
DAT IS EEN GOEDE REDEN. IK DACHT DAT HIJ ALLEEN MAAR VOOR DE GRAP EEN TOCHTJE WILDE MAKEN.

MAAR, SIRE, VANAF UW TROON KUNT U TOCH AL UW BEZITTINGEN OVERZIEN!
DAT IS WAAR, MAAR...

ALS U ECHT UW VOLK VAN DICHTBIJ WILT LEREN KENNEN, WEET IK IETS BETERS!

IK DEED HEM HET VOORSTEL EEN LANGE REIS OVER DE LENGTE EN DE BREEDTE VAN ZIJN KONINKRIJK TE MAKEN OM ALLES VAN DICHTBIJ TE ZIEN.
EEN WONDER DAT HIJ JE NIET IN DE KERKER LIET WERPEN!

INTEGENDEEL. KONING ARTHUR WAS EEN AARDIGE KEREL, MAAR HIJ HAD GEEN WEET VAN DEMOCRATISCHE VERKIEZINGEN.

O NEE! IK WEET WAT JE GAAT ZEGGEN!
ZEI IK IETS VERKEERDS?
ALS TROUW ONDERDAAN VAN HARE MAJESTEIT BEN IK BEDUCHT VOOR JE MENING OVER DE MONARCHIE! MAAR GA VERDER!

KONING ARTHUR VOND HET EEN GOED IDEE. HIJ SCHOOR ZIJN BAARD AF. WE TROKKEN OUDE KLEREN AAN EN HET AVONTUUR BEGON...

RAADSELS ROND DE

Als Duc weg is, ontsnapt Angela langs een regenpijp. Intussen hebben Hugo en zijn vrienden Duc onderschept.

EDELWEISS-SCHOOL

DE KINDEREN HEBBEN SALLY'S BEDOELING DIRECT DOOR...

INTUSSEN IS ANGELA BIJ DE ONDERWIJZER AANGEKOMEN. . .
DUS JULLIE ZITTEN OPNIEUW IN MOEILIJKHEDEN?
JA, MENEER.

WAAROM SPELEN JULLIE OOK NIET MET EEN POP, ZOALS ANDERE MEISJES?

NADAT ANGELA HEM OP DE HOOGTE HEEFT GEBRACHT. . .
KOMT U GAUW MEE, MENEER?

DE ANDEREN ZIJN ALLEMAAL BIJ HET DIKKE VRIENDJE VAN HUGO?

ALS ZE DAAR AANKOMEN, LECT SALLY ALLES UIT.
CHARLIE GELOOFT DAT DUC HEM VERRADEN HEEFT. HET ZOU MOCI ZIJN ALS HIJ DAARDOOR ALLES AAN DE COMMISSARIS VERTELDE!

DE ONDERWIJZER BRENGT CHARLIE BIJ DE COMMISSARIS.
ZO IS HET, MENEER. WE WILDEN JUFFROUW EMERSON LATEN GELOVEN DAT ZIJ MIJ GEDOOD HAD.
LAAT DE ANDER BINNENKOMEN.

WIE IS DIE ANDER?

CHARLIE VERSCHIET VAN KLEUR ALS DUC BINNENKOMT.

IDIOOT!

LATER OP STRAAT. . .
WE MOETEN NU TERUG NAAR SCHOOL!
GAAT U NIET MEER VOOR DE FILM SPELEN, JUFFROUW?

ALS ZE BIJ JULLIE BLIJFT, HEEFT ZE AL SPANNING EN OPWINDING GENOEG!

NADAT ZE AFSCHEID HEBBEN GENOMEN VAN DE ONDERWIJZER EN DE JONGENS. . .
GAAT U NU DE SCHOOL VERLATEN, JUFFROUW?
VOORLOPIG NIET. DIT LEERJAAR MAAK IK IN ELK GEVAL AF!

creal presse
ZOLANG BLIJFT DE FILMSTER DAISY EMERSON MET VAKANTIE!
HOERA!
HOERA!

De club van vijf in:

race naar de zon

In hotel Negresco wordt emir Ob Hollan verwacht. Maar voor hij aankomt verschijnen de samenzweerders op het toneel. . .

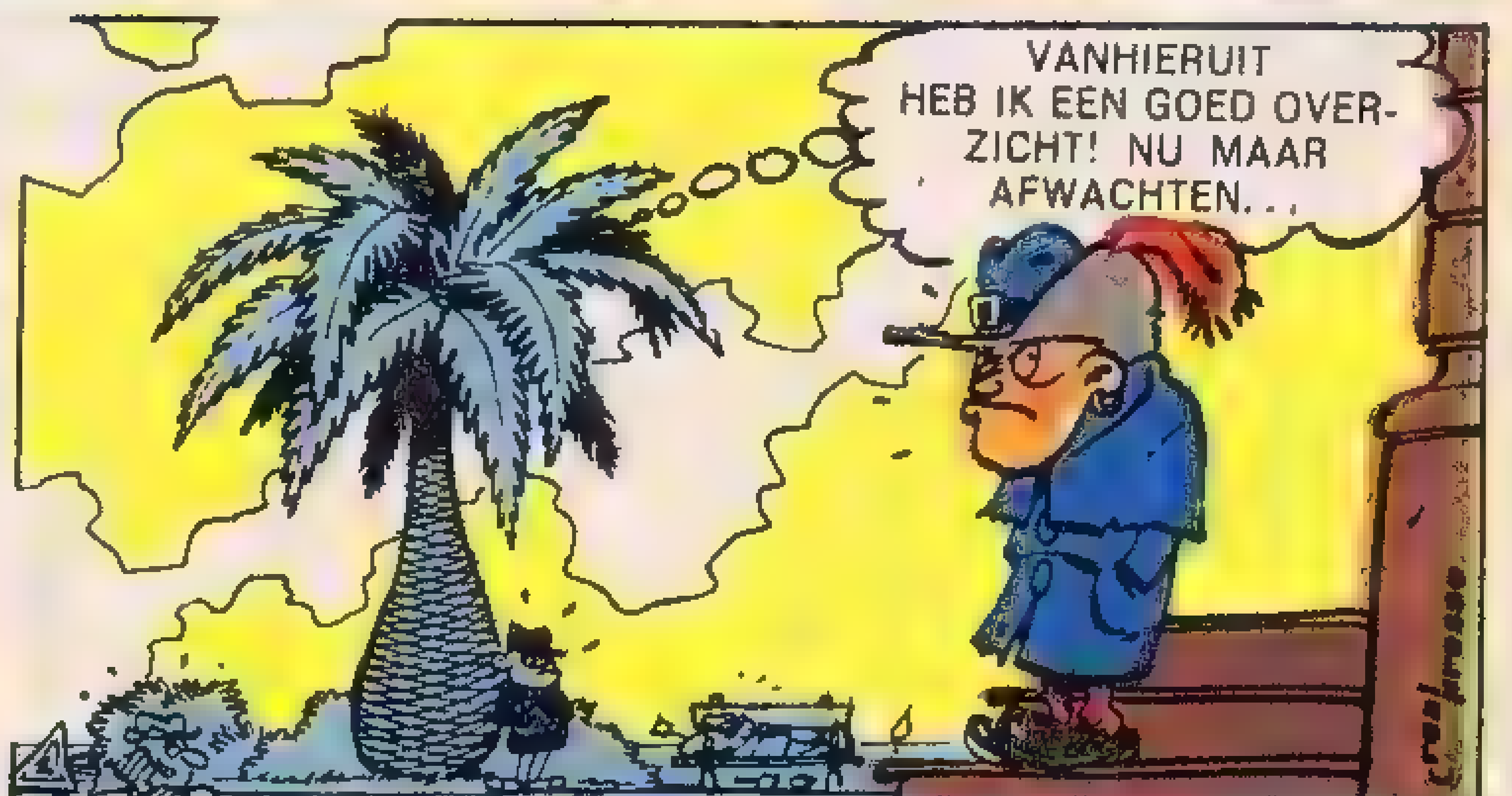

Huckleberry Finns

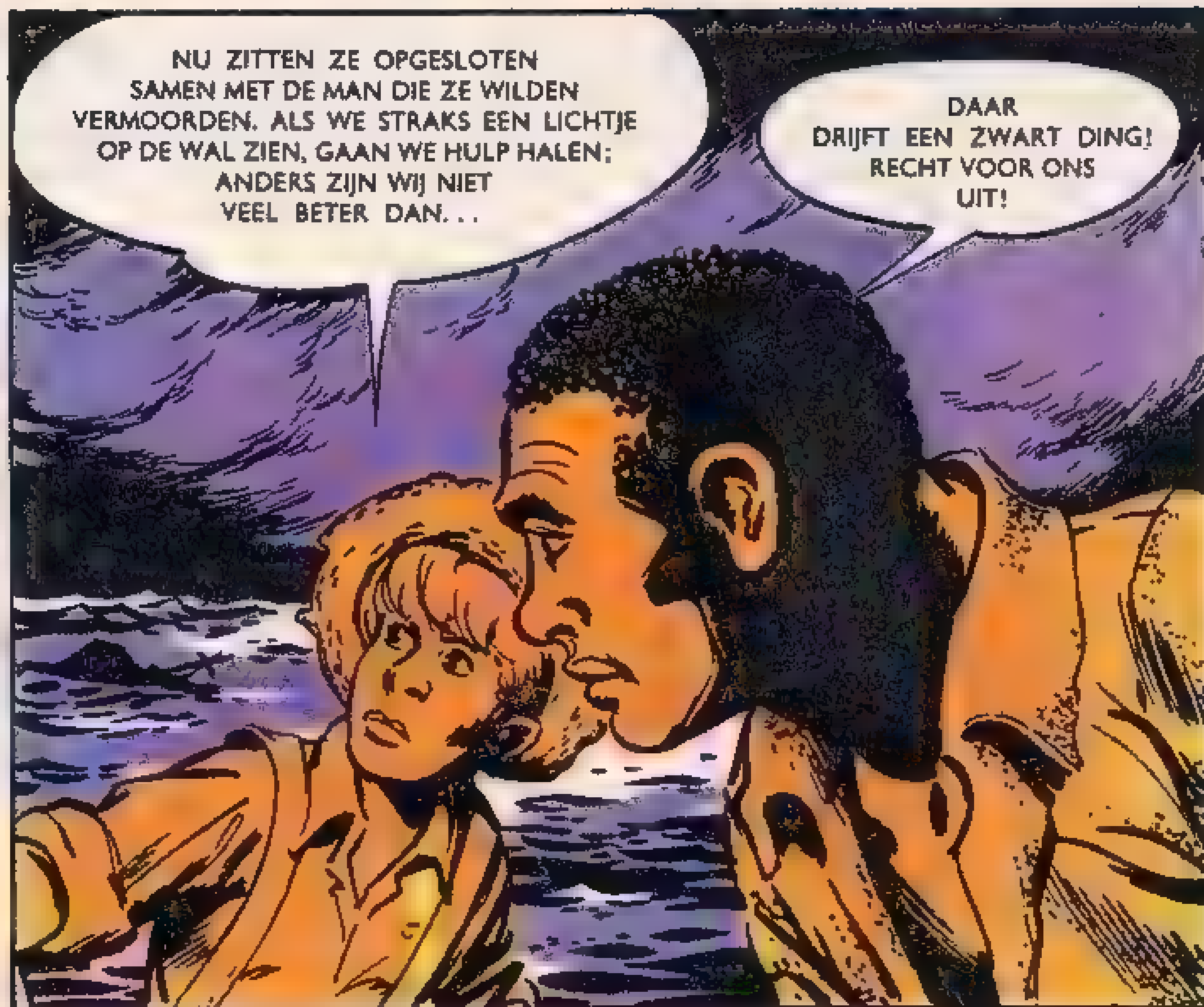

avonturen door Mark Twain

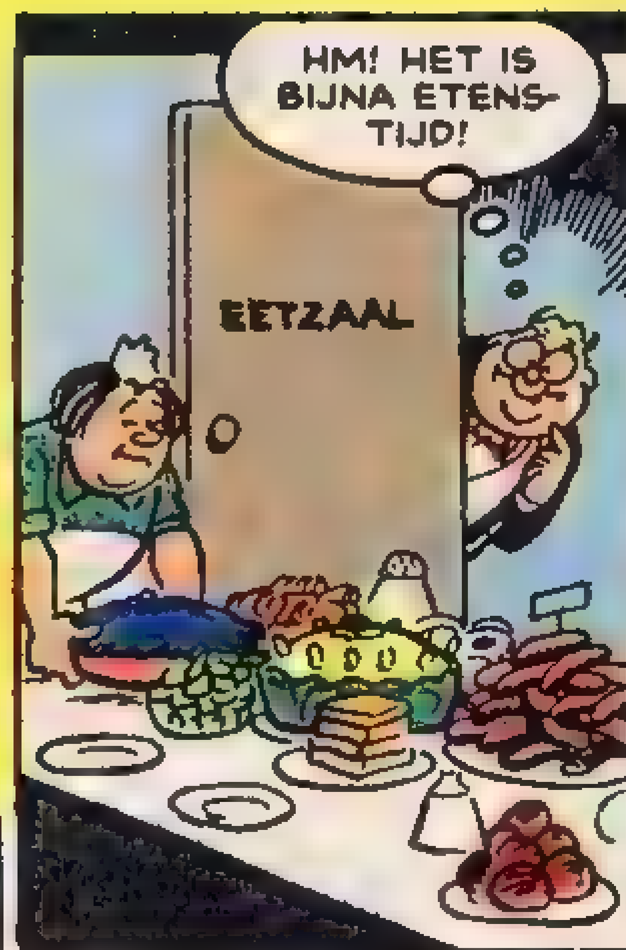

Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

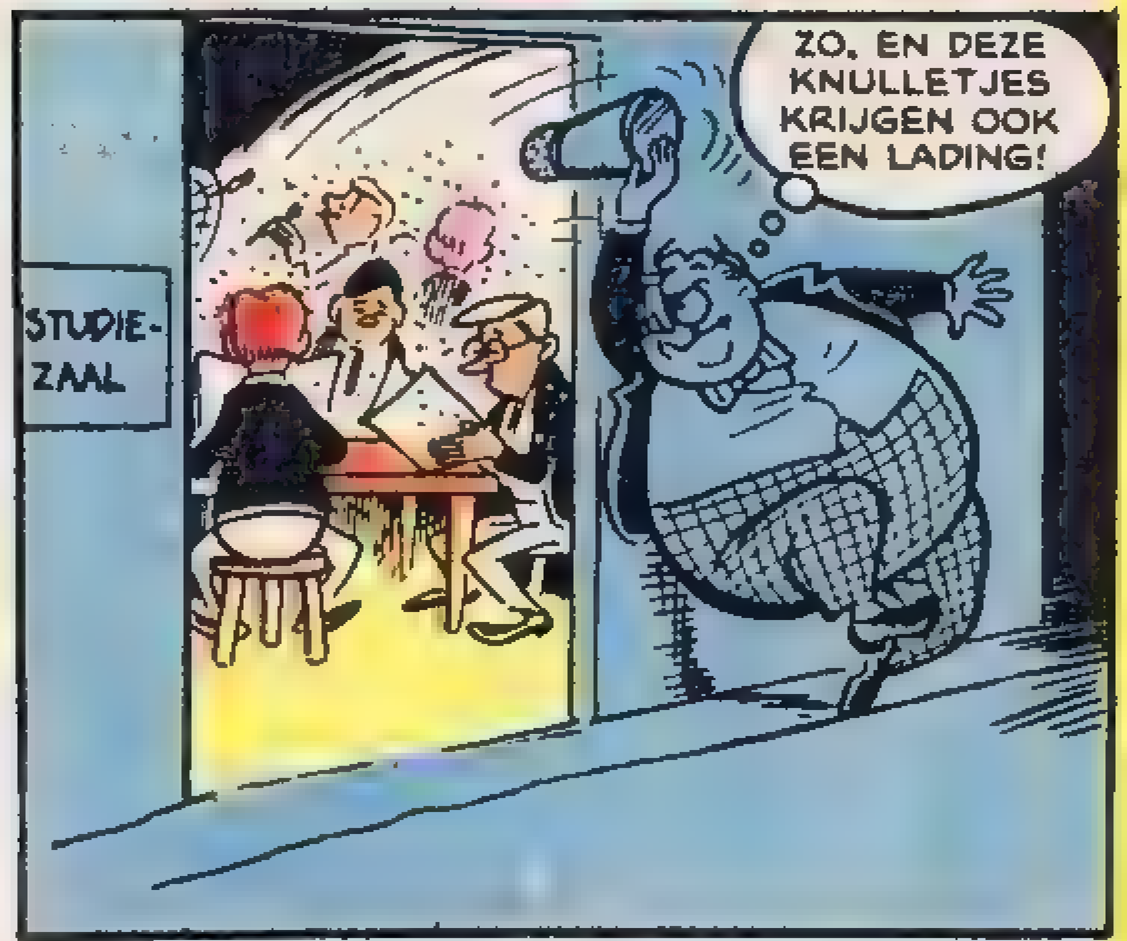

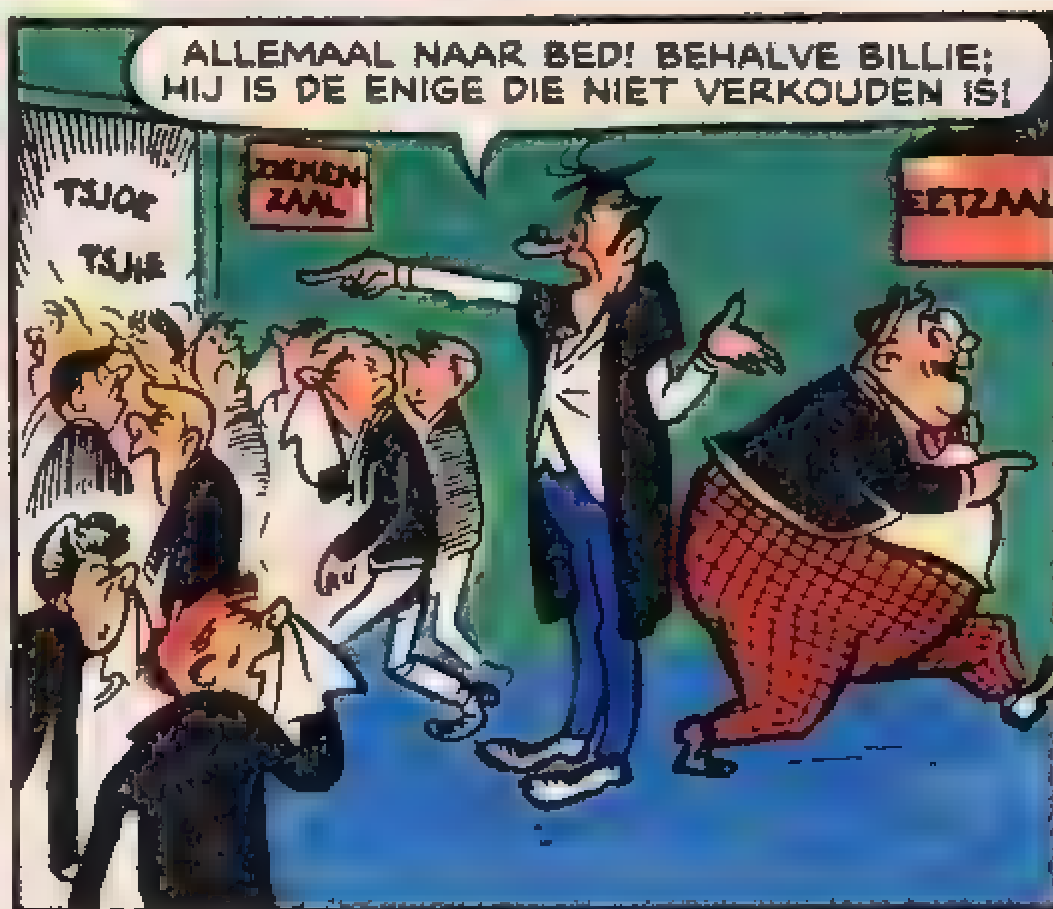

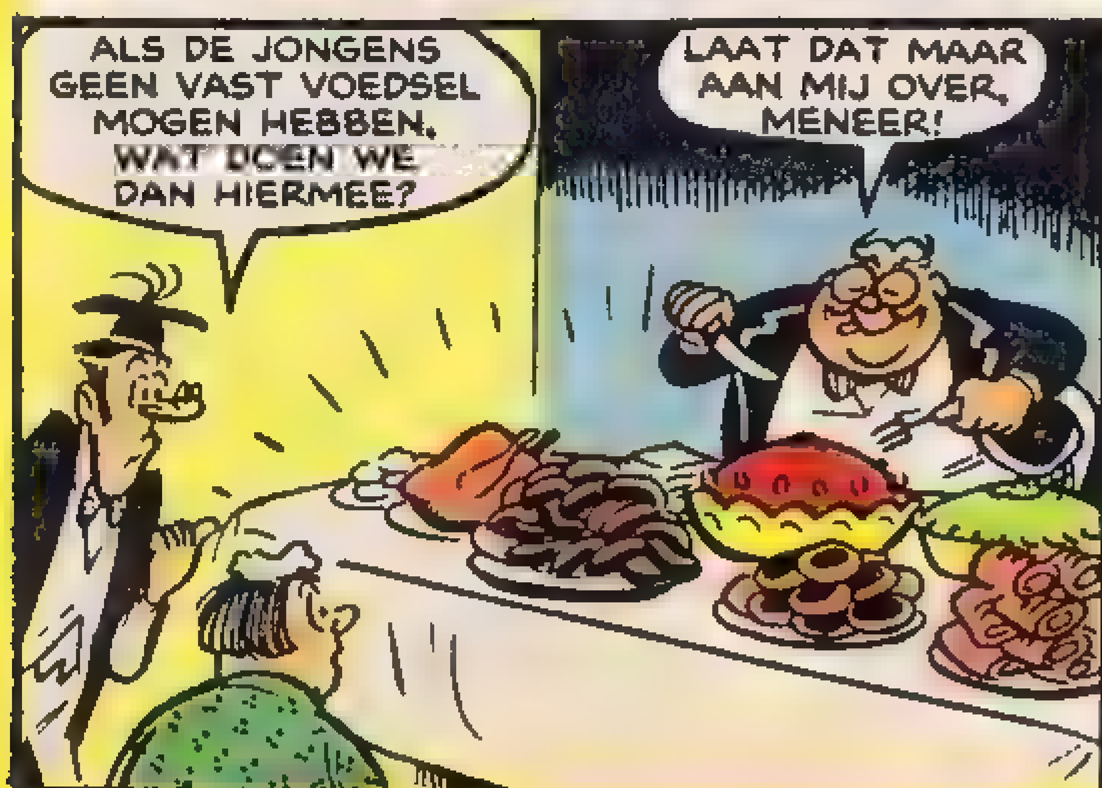

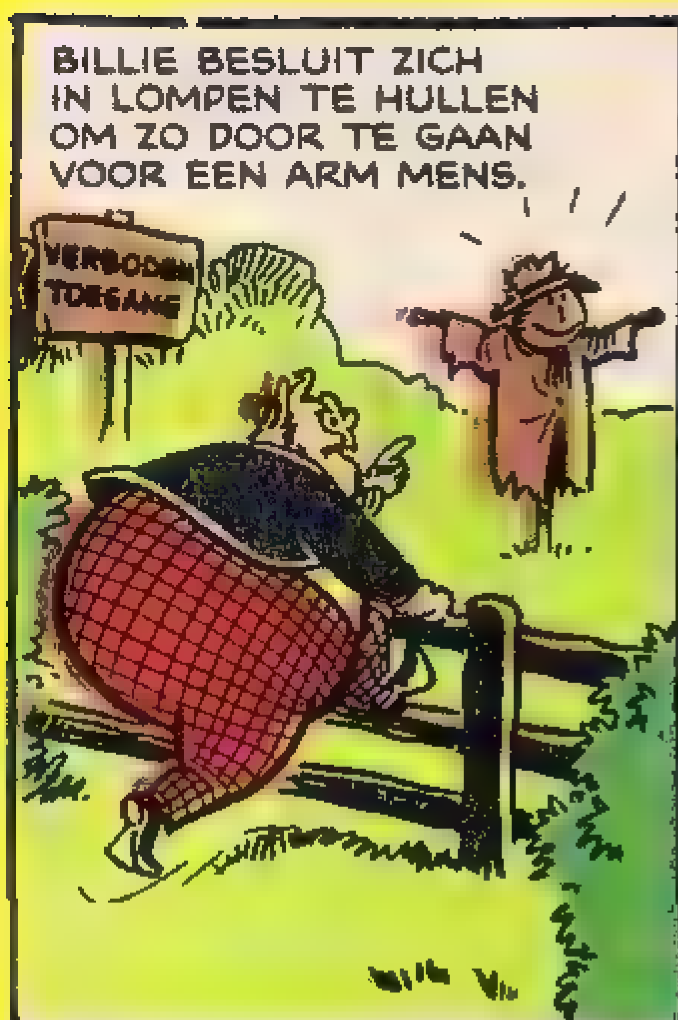

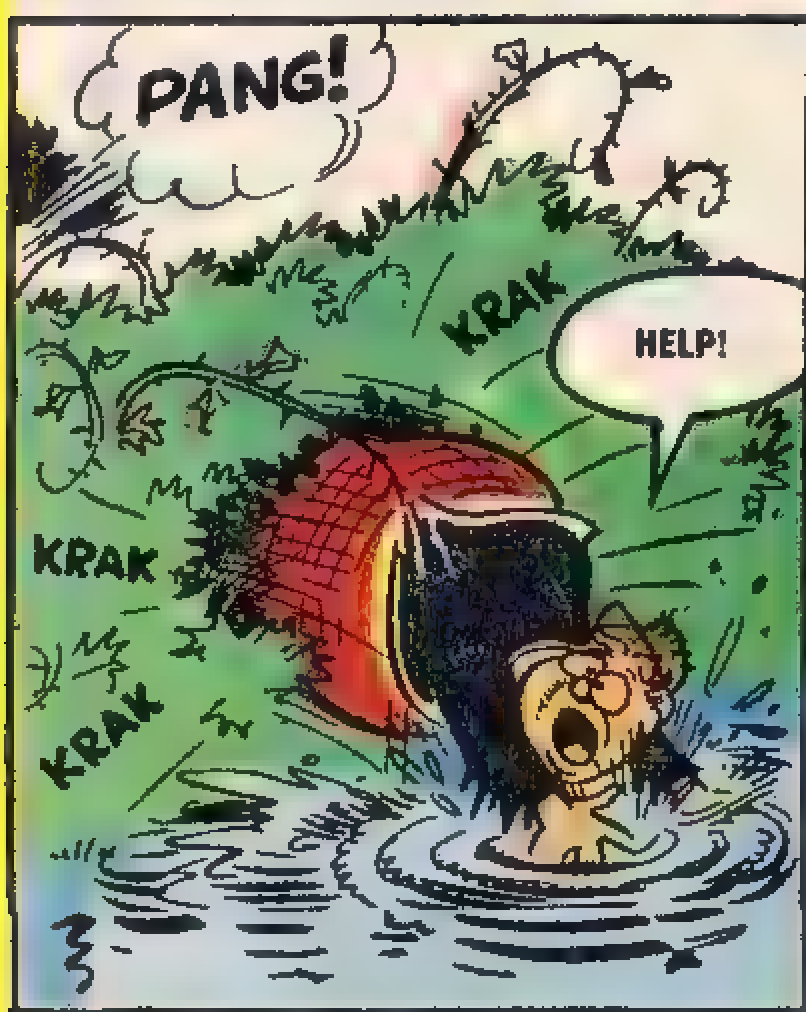

BILLIE BESLUIT ZICH IN LOMPEN TE HULLEN OM ZO DOOR TE GAAN VOOR EEN ARM MENS.
VERBODEN TOEGANG

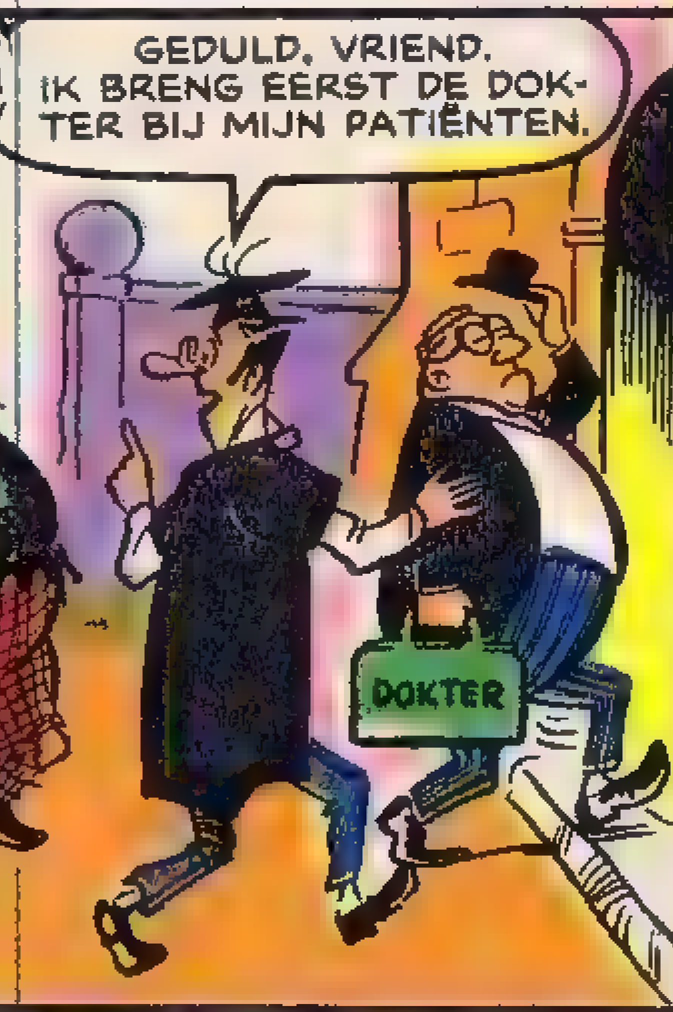

EEN INDRINGER OP ONS LAND!
HELP! KUK UIT!

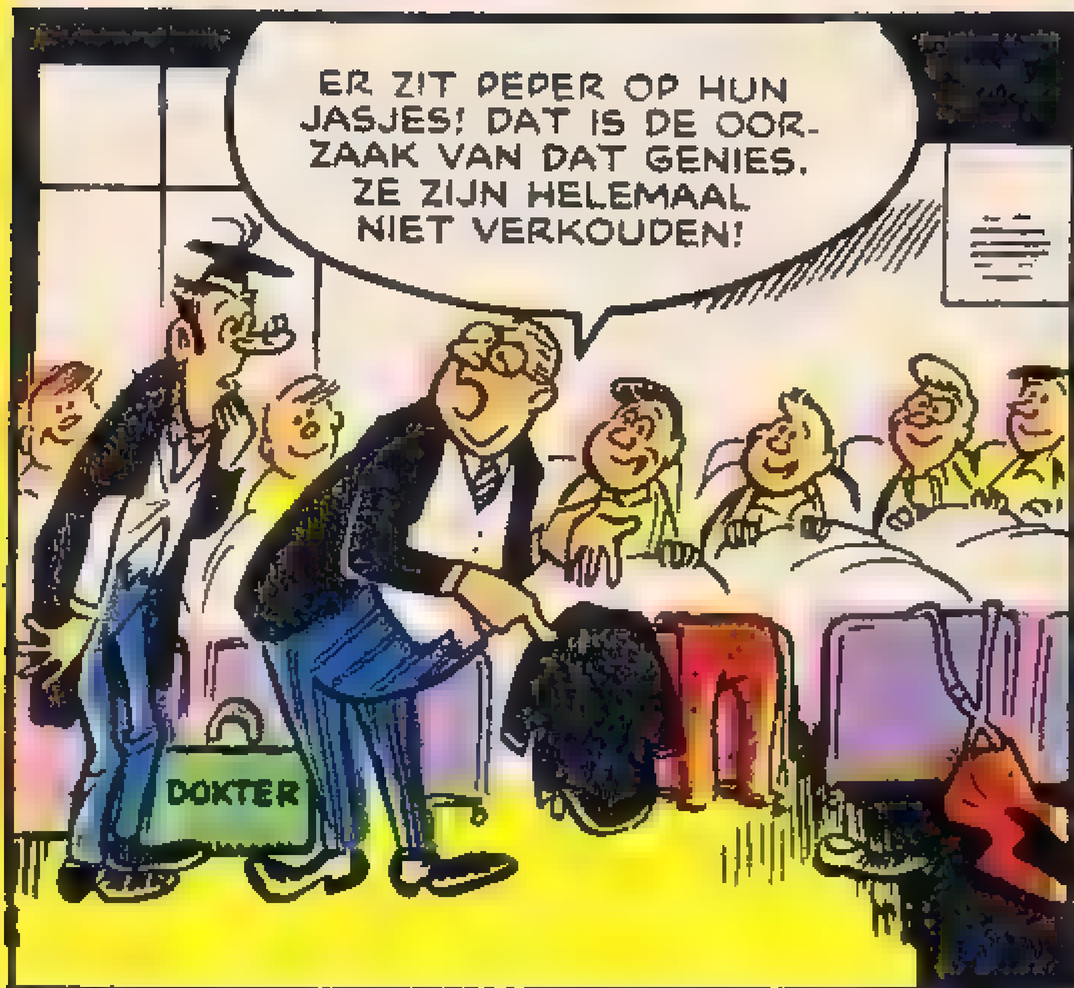

BAH, IK KON ALLEEN MAAR EEN HOED BEMACHTIGEN!

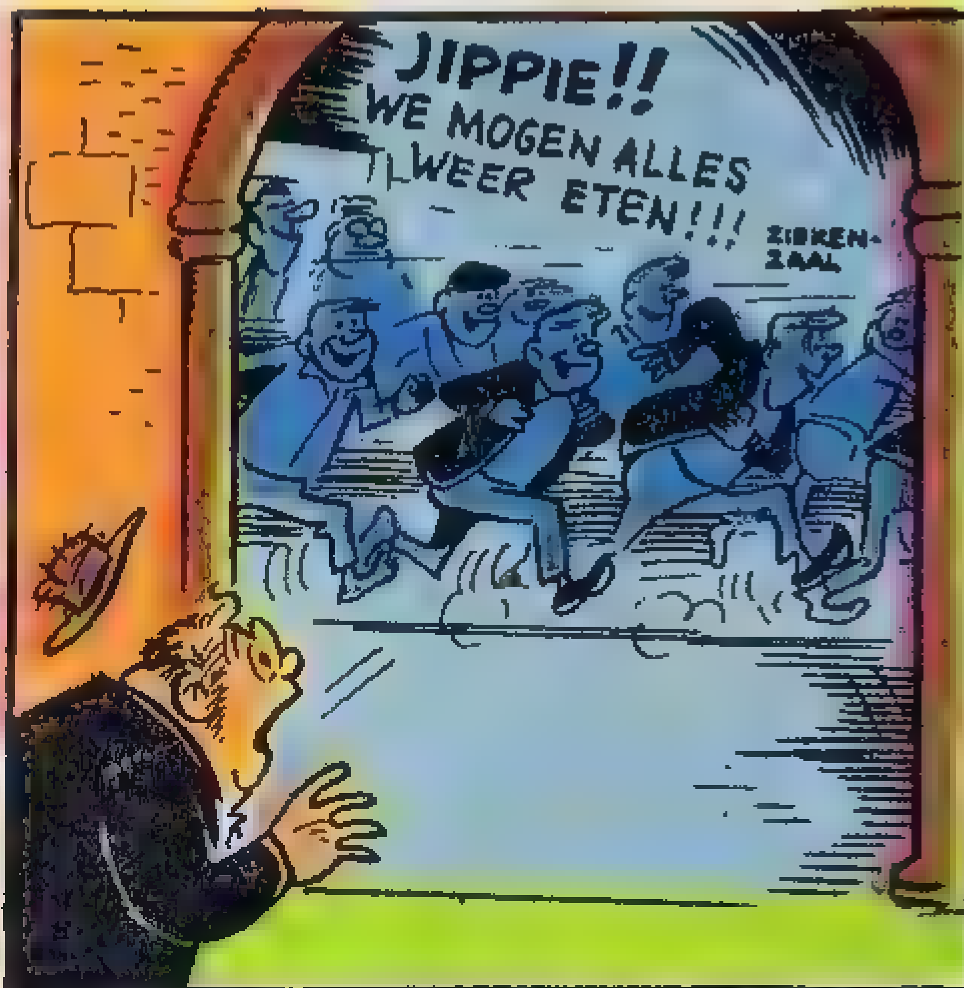

PANG!
KRAK
HELP!
KRAK
KRAK

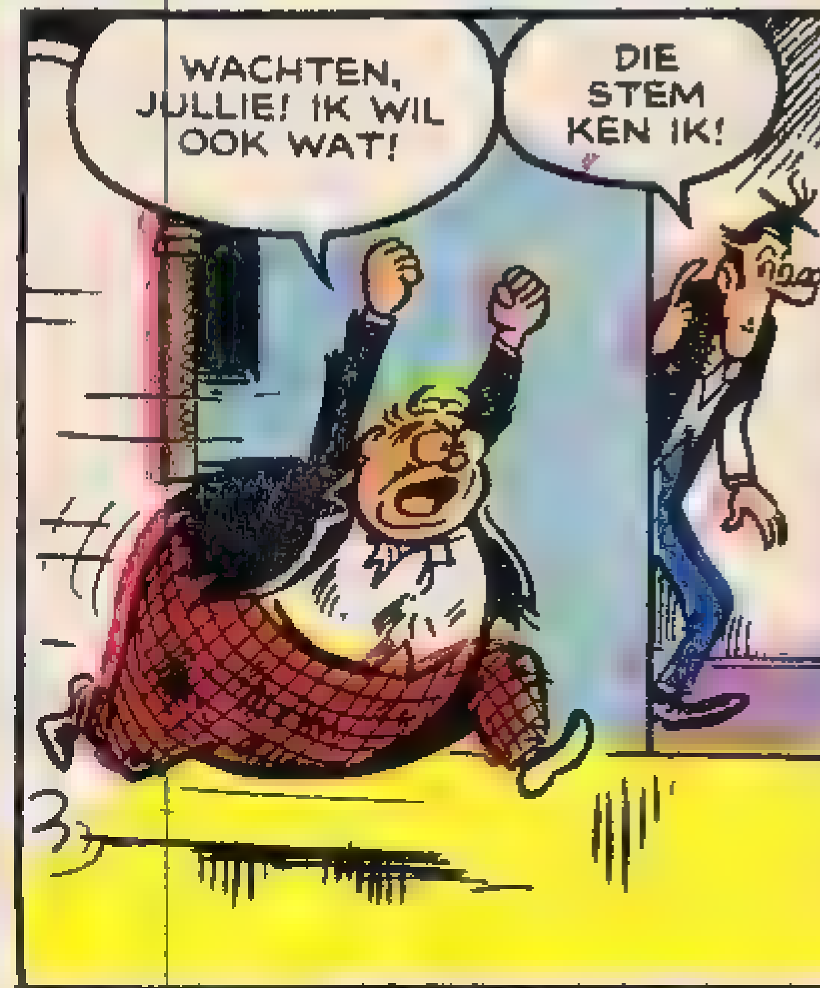

GELUKKIG! ZE GAAN WEG!

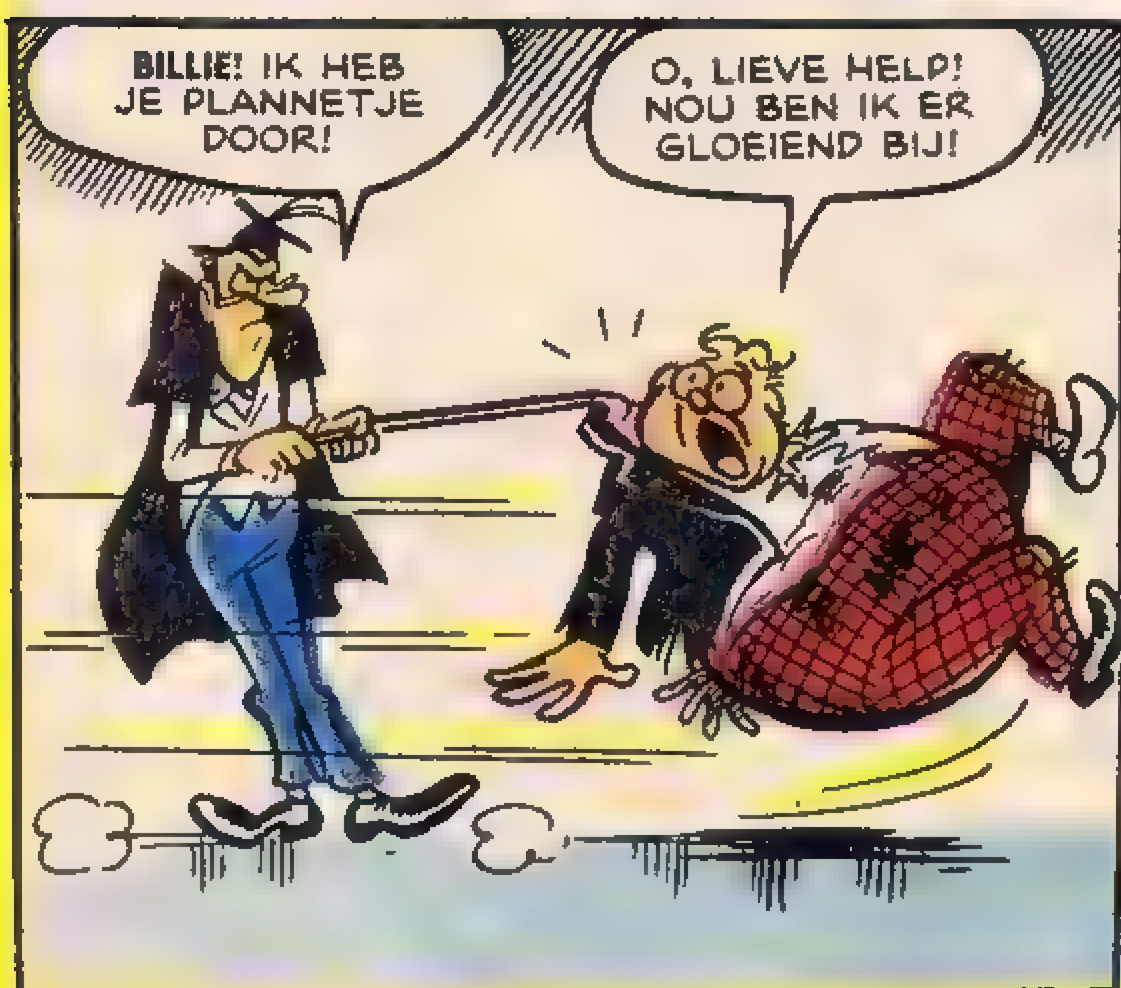

ZO, EN NU VLUG NAAR SCHOOL!

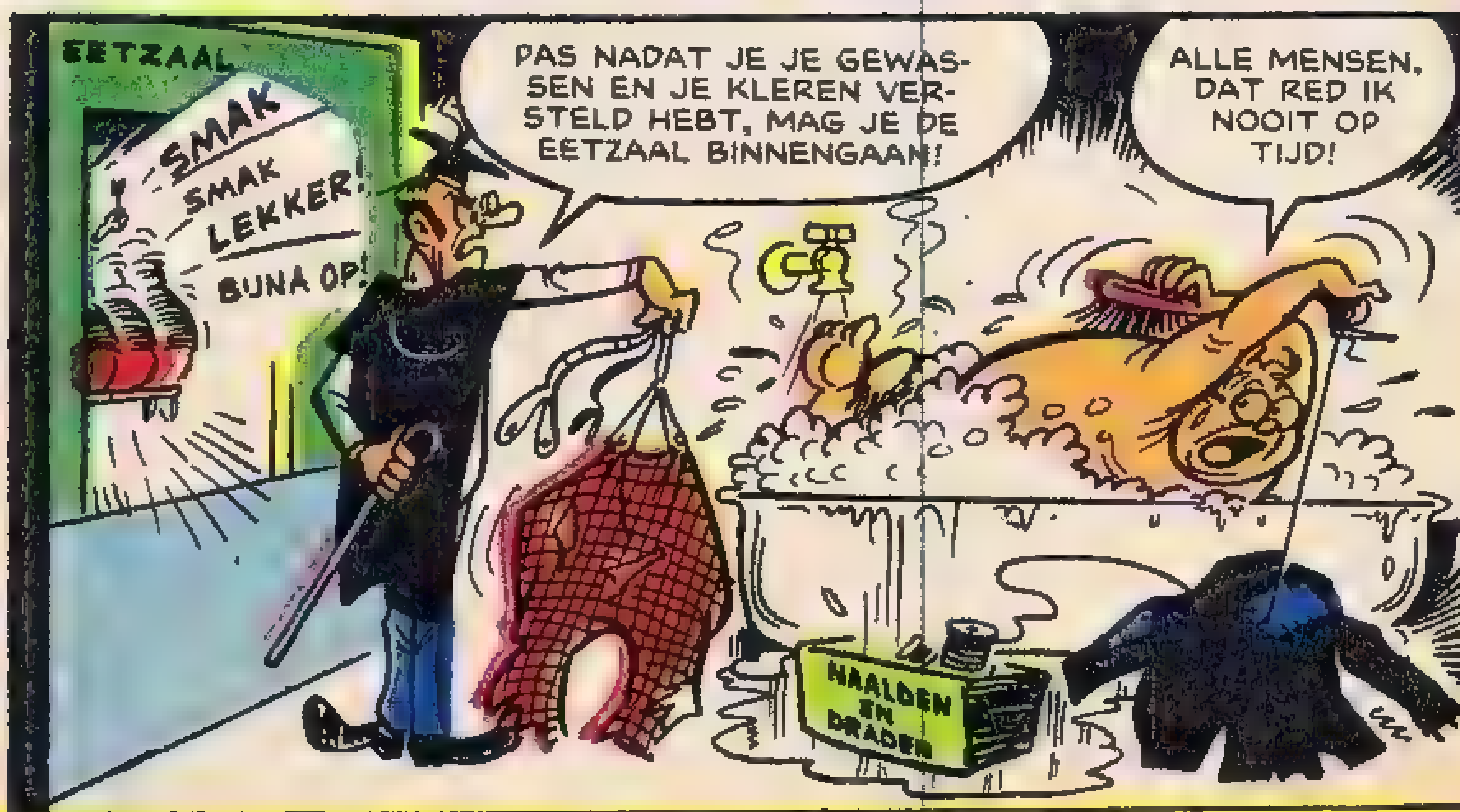

HEB MEDELIJDEN MET EEN ARM MAN, MENEER!
GEDULD, VRIEND. IK BRENG EERST DE DOKTER BIJ MIJN PATIËNTEN.
DOKTER

ER ZIT PEPER OP HUN JASJES! DAT IS DE OORZAAK VAN DAT GENIES. ZE ZIJN HELEMAAL NIET VERKOUDEN!
DOKTER

JIPPIE!! WE MOGEN ALLES WEER ETEN!!!
ZIEKENZAAL

WACHTEN, JULLIE! IK WIL OOK WAT!
DIE STEM KEN IK!

BILLIE! IK HEB JE PLANNETJE DOOR!
O, LIEVE HELP! NOU BEN IK ER GLOEIEND BIJ!

EETZAAL
SMAK
SMAK
LEKKER!
BIJNA OP!
PAS NADAT JE JE GEWASSEN EN JE KLEREN VERSTELD HEBT, MAG JE DE EETZAAL BINNENGAAN!
ALLE MENSEN, DAT RED IK NOOIT OP TIJD!
NAALDEN EN DRADEN

Korte inhoud: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger, zijn nichtje Pollie, sergeant Trott, Pollies vader, en soldaat Pilchard moeten met een groep soldaten onder leiding van vaandrig Boscowen prins Louis, zoon van de Spaanse koning Carlos, van zijn kasteel naar de havenplaats Aguilea brengen, vanwaar hij naar Engeland zal worden gebracht om te voorkomen dat hij in handen van Napoleon valt. Olivier bekogelt de prins per ongeluk met een sinaasappel en krijgt huisarrest. De prins wordt door Don Diego, zijn gouverneur, ontvoerd en valt later in handen van bandieten. Pollie en Olivier achtervolgen deze bandieten en weten de jonge prins te bevrijden. Het ziet er echter naar uit dat Olivier in de schermutseling die daarbij plaatsvindt, geraakt is door een kogel.*

pollie en olivier als lijfwacht

door David Scott Daniell • illustraties Doughty

„Polly and Oliver pursued", uitgave van Jonathan Cape, Londen

HOOFDSTUK 7

Terug naar de bewoonde wereld

Pollie hurkte achter in de lage grot neer en hield voor alle zekerheid het prinsje bij de hand. De jongen, die nog steeds het roodgelakte kistje bij zich droeg, verzette zich niet meer. Pollie kon de gedachte aan Olivier maar niet van zich afzetten. Telkens weer zag ze hem in de diepte verdwijnen na het schot van de bandiet. Ze wou maar dat ze naar hem toe kon gaan. Hij had haar opdracht gegeven de prins te halen en mee te nemen naar de grot. Hij had erop gerekend dat ze daar op hèm zou wachten. Als dochter van een sergeant, die van jongs af met het regiment was opgetrokken, gehoorzaamde ze instinctief. De prins zei iets in het Spaans tegen haar, maar het drong nauwelijks tot haar door. Ze zat hem verstrooid aan te kijken en nu hij geen antwoord kreeg, bleef hij ook maar zwijgen.

Langzaam verstreek de tijd. Het musketvuur nam geleidelijk in hevigheid af. Pollie was juist tot de overtuiging gekomen dat het geen zin had langer met de handen in de schoot te blijven zitten, toen ze voetstappen hoorde naderen. En daar kwam niemand minder dan Olivier de grot binnenkruipen!

„Hè, gelukkig dat je er bent!" riep ze opgelucht uit.

Olivier was geheel buiten adem. Hij liet zich met een plof op de grond vallen en leunde achterover tegen de rotswand.

„Gelukkig dat je hem eruit hebt gekregen!" antwoordde hij, met een zijdelingse blik naar de prins.

„Ja, zeg dat wel. Maar wat is er met jou gebeurd?"

„O, na allerlei geren en gedraaf ben ik op het nippertje aan die bandiet ontkomen. Er waren een paar Fransen in de buurt en daar kreeg hij het mee aan de stok, zonder dat ze mij hadden gezien. De hele troep is op de vlucht geslagen. Ze worden nog steeds achtervolgd."

„Deseo volverme en casa," zei de prins plotseling weer.

„Wat bedoelt hij daarmee?" vroeg Olivier.

„Hij zegt dat hij naar huis wil," antwoordde Pollie.

Olivier keek de prins aan. „Dat arme kereltje. Hij zal wel doodsbang zijn." Hij lachte de jongen vriendelijk toe en zei: „Kop op, jò." De kleine Spanjaard keek hem achterdochtig aan, maar begon tenslotte dapper te glimlachen.

„Ik dacht echt dat die bandiet je had geraakt," zei Pollie.

„Het scheelde niet veel. Ik heb alleen een schampschot opgelopen."

„Nou, waarom zei je dat dan niet meteen? Er zit bloed aan je hemd!"

„Och, dat is de moeite niet waard. Ik heb alleen een verschrikkelijke dorst."

„Hier niet ver vandaan loopt een beekje. Maar eerst moet ik je wond verzorgen."

Als een echte soldatenvrouw was Pollie er trots op dat ze goed met de beginselen van de eerste hulp op de hoogte was, zodat een gewonde zich met een gerust hart aan haar kon toevertrouwen. Ze liet Olivier zijn hemd uittrekken. De kogel was langs zijn linkerschouder gegaan en had daar een pijnlijke vleeswonde veroorzaakt. Ze scheurde het hemd in stroken en maakte de wonde zorgvuldig schoon. Olivier zat van pijn op zijn tanden te bijten.

„Pollie!" riep hij ineens verschrikt uit. „Hij is weg! De prins is weg!"

Pollie was zo verdiept geweest in haar werk, dat ze niets had gemerkt. „Die vervelende aap toch," zei ze. „Waar kan hij nou weer zitten?"

„Ga hem maar gauw achterna. Ik red me wel. Hij kan nog niet ver uit de buurt zijn. Stel je voor dat hij ons nu nog zou ontkomen. Ik zou je vader eenvoudig niet meer onder ogen durven komen."

„Ik krijg hem wel," zei Pollie grimmig. „Al moet ik hem ook bij zijn prinselijke oren achter me aan slepen."

Op dit ogenblik echter kwam de prins op zijn gemak de grot weer binnen. Hij droeg in iedere hand een schoen, keek hen vriendelijk aan en zei in uiterst gebrekkig Engels: „Water voor gewonde soldaat."

„Asjemenou!" zei Olivier stomverbaasd. „Laat hij nou water zijn gaan halen."

„In zijn schoenen nog wel. Wat een schat. Muchas gracias, alteza. Dank u wel, Hoogheid!" Pollie pakte de schoenen voorzichtig aan en overhandigde er een aan Olivier. Hij dronk gulzig een paar slokken. Pollie zette even de andere schoen aan haar lippen, maar bewaarde de rest van het water om Oliviers wonde te betten.

„Hij niet sterven, hè?" vroeg de prins.

„Ik sterven? Maak je maar geen zorgen, hoor," antwoordde Olivier lachend. „Maar ik vind het erg leuk dat je zo met mijn lot begaan bent."

„Goed," zei de prins vrolijk. Hij pakte zijn kistje weer op en keek toe hoe Pollie de wond verder verzorgde.

„Nu wij gaan naar huis van mij, ja?" vroeg de jongen even later. „Naar Escuriaal?"

Nog voordat ze op deze lastige vraag een antwoord hadden gevonden, klonk er buiten een luid gestommel. Vrijwel op hetzelfde ogenblik doken twee mannengestalten de grot in. Het waren sergeant Trott en soldaat Pilchard, die nog steeds met de bajonet op het musket op onderzoek uit waren.

„Dag, pappa," zei Pollie nuchter. „Fijn dat u er bent."

De beide soldaten gingen er met een zucht bij zitten en waren zo verbaasd, dat ze aanvankelijk geen woord konden uitbrengen. De prins zette het weer op een huilen en kroop achter Olivier weg.

„Hoe is het mogelijk!" zei de sergeant eindelijk. „Pollie, beste meid van me. En jij ook, Olivier!"

„Bij de snor van de sfinx," stotterde Pilchard. „Daar. . . We dachten dat we een stel bandieten hoorden praten — en nou zijn jullie het!"

Snel wisselden ze hun ervaringen uit. Trott en Pilchard hadden het prinsje de grot zien binnengaan en hadden natuurlijk niet anders kunnen vermoeden dan dat hij in de macht

van de rovers was. Daarom hadden ze besloten een overval op de grot te wagen om te proberen hem te bevrijden. Een poosje zaten ze allemaal door elkaar te praten. Tenslotte bepaalden ze hun aandacht bij de verwonding die Olivier had opgelopen.

„Hoe gauwer die wond wordt schoongemaakt en opnieuw verbonden, des te beter," zei sergeant Trott. „Anders komt er nog een ontsteking bij. En wat hebben we aan een tamboer die zijn beide armen niet kan gebruiken? Doet het veel pijn, Olivier?"

„O, nee, hoor," zei Olivier met gemaakte onverschilligheid. „Het heeft niets te betekenen, oom."

„Goed gesproken, jongen," bracht soldaat Pilchard in het midden. „In het leger moet je niet te kleinzerig zijn. En hoe gaat het met Zijne Koninklijke Hoogheid?"

Toen de sergeant en zijn metgezel de jongen eens wat nader bekeken, kroop hij van schrik steeds verder weg, totdat soldaat Pilchard allerlei vreemde gezichten tegen hem begon te trekken, zodat hij tenslotte in lachen uitbarstte.

„Wat een opluchting, jongens," zei sergeant Trott vergenoegd. „Nu is er tenminste uitzicht dat we onze moeilijkheden te boven komen. Zodra Olivier ertegen kan, hoeven we dit kereltje alleen maar even naar het kasteel terug te brengen en klaar is Kees. Van de bandieten en van de Fransen zullen we wel geen last meer hebben. Die zitten elkaar nog altijd achterna, maar ze zijn al een heel eind hier vandaan. Wat zal vaandrig Boscowen blij zijn als hij hoort wie we hier hebben gevonden! Pharao, ga de omgeving eens even verkennen, wil je, om te kijken of de kust veilig is. Olivier, ik ben trots op je, jongen! Ik moet toegeven dat ik verre van tevreden was toen ik merkte dat Pollie en jij ertussenuit waren geknepen. Maar jullie hebben je prima gehouden, daar kom ik eerlijk voor uit."

„Dank u wel, oom," antwoordde Olivier. „Maar u moet niet vergeten dat we de prins misschien nooit te pakken hadden gekregen, als Pollie zich niet zo moedig had gedragen."

„Doe nou maar niet zo bescheiden," protesteerde Pollie. „Ik had hem zeker niet mee kunnen nemen, als jij die schildwacht niet had weggelokt en je leven in de waagschaal had gesteld."

„Toe nou, ik naar huis," begon het prinsje weer, maar niemand lette op hem, want Pilchard stormde de grot weer binnen en hij had niet bepaald opwekkend nieuws te vertellen.

„Sergeant, ze hebben ons de pas afgesneden," riep hij uit. „Er heeft zich een afdeling Franse infanteristen opgesteld tussen deze heuvel en het kasteel, en ze komen langzaam maar zeker deze kant uit. Het lijkt er veel op dat ze tot de ontdekking zijn gekomen dat de prins niet meer in handen van de bandieten is."

„Dus we kunnen niet terug? Hoe moeten we dit kereltje dan aan Boscowen uitleveren?"

Soldaat Pilchard schudde onzeker het hoofd en de sergeant ging zelf buiten eens poolshoogte nemen. Toen hij terugkwam, stond zijn gezicht ernstig.

„Ik heb er eens over nagedacht," zei hij. „Onze plicht is duidelijk. We hebben opdracht gekregen Aguilea te bereiken en de prins aan boord van de *Dolfijn* te brengen. Welnu, dat gaan we doen ook, Fransen of geen Fransen. Het enige dat er voor ons opzit, is te zorgen dat we aan de andere kant van deze heuvelrug belanden, en dan een weg op te zoeken die naar Aguilea leidt. En dat zouden we best voor elkaar kunnen krijgen, als Olivier nu maar niet gewond was."

„O, ik heb er helemaal geen last van, hoor," zei Olivier.

„Des te beter, jongen, want we hebben niet veel keus. Laten we dan maar meteen op stap gaan, zou ik zeggen."

Pilchard nam de kleine prins op zijn schouders, wat de jonge Spanjaard best beviel, waarschijnlijk omdat hij dacht dat hij regelrecht naar huis ging. Pollie droeg het rode kistje. Ze had er geen idee van, wat erin zat, maar het was vast iets erg belangrijks

Het waren sergeant Trott en soldaat Pilchard. . .

voor het ventje, dat het sleuteltje aan een gouden kettinkje om zijn hals droeg. Trott en Olivier namen elk een musket onder de arm en zo begon het gezelschap aan de beklimming van het hoogste gedeelte van de heuvel, waarvan de kam zich scherp tegen het zonlicht aftekende.

„Ik ben bang dat het nog een hele ruk is," zei sergeant Trott, „maar er zit niets anders op, als we de Fransen niet in de armen willen lopen. Voorwaarts, mars!"

Achter elkaar stapten ze voort. Pilchard ging met zijn kleine passagier voorop en de sergeant vormde de achterhoede. Het was inderdaad geen gemakkelijke tocht en ze moesten zich des te meer inspannen, naarmate de zon hoger kwam te staan. Pilchard deed zijn uiterste best om een begaanbaar pad te vinden, maar het terrein was ruw en bezaaid met puntige stenen. Sergeant Trott liep al spoedig weer te puffen als een lastpaard, maar hij wilde zich niet laten kennen. Olivier had een stekende pijn in zijn schouder, maar ook hij wachtte zich er wel voor hiervan iets te laten blijken. De enige die plezier had in de reis, was de kleine prins.

Ze waren zeker al een paar uur onderweg, toen ze eindelijk de top van de heuvel bereikten. Dit was voor de sergeant aanleiding de colonne even te laten stoppen om wat uit te rusten. Met een zucht strekten ze hun moede leden uit in de schaduw van een paar grote rotsblokken. Aan hun voeten ontplooide zich een weids panorama, dat lag te blakeren in de felle zon.

„Laat eens kijken wat ons nu te doen staat," zei sergeant Trott, toen ze weer een beetje op adem waren gekomen. „We moeten allereerst een plek zien te vinden waar we wat te eten kunnen krijgen en waar we Oliviers verwonding kunnen verzorgen. Dat betekent dus, kort en goed, dat we op de een of andere manier terug moeten naar de bewoonde wereld."

Weldra werd de tocht voortgezet, want ze begonnen hun magen duchtig te voelen. De weg liep nu snel naar beneden, maar toch hadden ze het zeker niet gemakkelijker dan tijdens de beklimming van de heuvel. Ze kregen stuk voor stuk pijn in hun kuitspieren en hadden vreselijk veel last van de dorst, maar niemand wilde zich hierover beklagen. Toen ze het meest onherbergzame stuk van de helling eenmaal achter zich hadden, werd de bodem minder steil en gelukkig vonden ze eindelijk een voetpad, dat geleidelijk verder naar beneden liep, het dal tegemoet. Toen ze even later zo laag waren gekomen, dat ze konden profiteren van de schaduw van de bomen, was het ergste leed geleden. Plotseling bleef soldaat Pilchard staan, hief het hoofd op en snoof de lucht op.

„Ruikt u ook wat, sergeant, of verbeeld ik het me maar?"

De sergeant snoof, Pollie en Olivier snoven en de kleine prins deed van de weeromstuit ook al mee. Daarna keken ze elkaar met verrukte blikken aan. Het was alsof ze droomden, alsof er een sprookje werkelijkheid ging worden. Er was geen twijfel aan: ze roken onmiskenbaar de verkwikkende geur van gebraden uien.

„Stamppot!" riep Pilchard uit, terwijl hij zijn lippen aflikte. „U hebt gelijk gehad, sergeant! In de bewoonde wereld is het zo gek nog niet."

„Dan kunnen we ons gelukkig ook weer eens wassen," vulde Pollie aan. „En dan kan ik eindelijk Olivier eens fijn gaan verbinden."

„Ik erg honger," riep de prins met schrille stem.

„Kalm aan maar, vriendje," zei Olivier sussend. „Je krijgt gauw genoeg te eten."

„Behalve," merkte soldaat Pilchard pessimistisch op, „behalve wanneer we op een Frans kamp zijn gestuit."

„Alstublieft, oom Pharao," smeekte Pollie, „bederf ons het plezier nu niet."

„Ik ga wel even op onderzoek uit," bood Pilchard aan. Hij zette de prins voorzichtig op de grond en liep het bos in. Een paar minuten later kwam hij terug met de mededeling dat hij een tent had ontdekt. Er stond een kar bij en er was een vuurtje aangelegd waar een pot met een heerlijk maaltje op stond te sudderen. Hij had meteen geroken dat er hazevlees in zat. En er was geen levende ziel te bekennen. Vol verwachting keek het hele gezelschap Trott aan, die de lucht nog eens opsnoof en die zijn hersens afpijnigde over de vraag wat hij nu moest beginnen.

„Kijk eens, vrienden," zei hij tenslotte. „De zaak is heel eenvoudig. Wij zijn hier in actieve dienst. Het kan zijn dat we met vrienden te doen hebben, maar het is ook niet uitgesloten dat het een vijandelijke tent is. Het geval wil nu dat we eten nodig hebben. We zullen ons dus genoodzaakt zien die stamppot in naam van Zijne Britse Majesteit in beslag te nemen. Voor alle zekerheid zullen we het eten hier naar toe halen, Pharao, dan lopen we tenminste niet de kans dat de eigenaars ervan ons bij verrassing overrompelen als ze terugkomen. Kom mee."

De mannen verdwenen getweeën tussen de bomen en doken even later weer op met tussen hen in, gedragen aan een stok, een dampende ijzeren pot en met in de andere hand een paar stukken brood en de nodige borden en lepels. Aan de oever van een beekje gingen ze er op hun gemak bij zitten en deden zich naar hartelust te goed. Er werd weinig gesproken, maar des te meer geluisterd naar onverwachte geluiden, want zij beseften maar al te goed dat er elk ogenblik een Franse patrouille voor hun neus kon staan. Ze waren juist bezig de laatste kruimels van hun borden te vegen, toen ze opeens iets hoorden snuffelen. Pollie was de eerste die een grote, prachtig verzorgde hond uit het bos op zich af zag komen. Op enkele meters afstand bleef het dier verbaasd staan; toen het de indringers in de gaten kreeg. Daarna begon de hond luid te blaffen.

„Zoet maar. Braaf beestje," zei sergeant Trott, die zich weinig op zijn gemak voelde.

Maar zo gemakkelijk liet de hond zich niet inpalmen. Hij had al lang begrepen dat dat stel vreemdelingen de maaltijd van zijn baas had verorberd en hij kende zijn plicht. Opnieuw sloeg hij aan. Toen klonk er een mannenstem, waarna het dier een diep gegrom liet horen. Iedereen bleef doodstil zitten, in afwachting van de dingen die komen zouden. Totdat er uit het bos een grote, sterkgebouwde man met een lange zwarte baard te voorschijn kwam. Ook hij bleef verwonderd staan kijken naar het vreemde gezelschap dat daar aan de oever van de stroom zat te picknicken. Hij werd op de voet gevolgd door een vrouw die een ezel aan de teugel voerde met een grote bos takken op zijn rug. Ook de vrouw en de ezel bleven plotseling stilstaan.

„Buenas dias, senor, senora," zei sergeant Trott tenslotte in zijn beste Spaans. „Goedendag samen." Hij dwong zijn gezicht tot een glimlach en kwam steunend overeind. Ook de overigen stonden op. Pilchard en Olivier probeerden een buiging te maken en Pollie begroette de vreemdelingen met een hoofs knikje. De kleine prins klampte zich bang aan Olivier vast.

„Zie ik het goed dat u ons eten heeft gestolen?" vroeg de man bars.

„Jawel, senor, dat heeft u goed gezien," antwoordde Trott. „We hadden een verschrikkelijke honger, ziet u." Toen pas drong het tot hem door dat hij in vlekkeloos Engels was toegesproken. „Maar. . . we zijn landgenoten!" sprak hij opgelucht.

„Dat begrijp ik ook wel," luidde het antwoord. „Ik kom uit Londen en voor zover ik weet, ligt dat nog altijd in Engeland."

„Mogen we ons dan even voorstellen?" hernam Trott. „Ik ben sergeant Trott van het honderdelfde regiment infanterie. Soldaat Pilchard en tamboer Crow, eveneens van het honderdelfde. Dit is mijn dochter Pollie. En hij daar," voegde hij er aarzelend aan toe, met een blik op de prins, die doodsangsten uitstond, „hij is een arme Spaanse wees die we onder onze hoede hebben genomen."

„De arme stakker," zei de vrouw medelijdend.

Pollie zag haar kans schoon. Ze deed een stap naar voren en zei poeslief: „Ja, ziet u, mevrouw, we waren bijna in handen van een Franse patrouille gevallen. We zijn helemaal door de bergen gekomen en we hadden geen eten bij ons. En dat arme weesje had zo'n honger."

„Die kleine schat," zei de vrouw, terwijl ze de kleine prins een liefkozende blik toewierp. „Ik begrijp het best, hoor. Het is helemaal niet erg. Wat vind jij, Abel?"

„Net wat je wilt, Betsy. Als jij het niet erg vindt. . ."

„Natuurlijk niet. Kom maar eens gauw mee naar onze tent, beste mensen, dan kunnen jullie je eerst eens een beetje opknappen na zo'n vermoeiende tocht. Ik zal meteen een keteltje water

„Zie ik het goed dat u ons eten heeft gestolen?" vroeg de man bars.

juist op weg zijn naar een van onze oorlogsschepen! We moeten namelijk een paar geheime orders overbrengen." Met deze woorden wees hij naar het rode kistje dat de prins naast zijn bed had neergezet. „Wie weet, is de kapitein wel bereid om u mee te nemen."

„Geen gek idee," zei meneer Perkins verrast. „Als u het goedvindt, trekken we graag met u mee."

„Als u zich er maar wel van bewust bent," bracht Pilchard in het midden, „dat het best eens een gevaarlijk tochtje zou kunnen worden. Het zit hier vol Fransen. Dat hebben we nu wel ondervonden."

aan de kook brengen. Een kop thee zal er wel ingaan; niet, sergeant?"

Trott maakte een diepe buiging, ondanks de pijn in zijn kuiten. „Er is niets op de hele wereld, mevrouw, dat mij op het ogenblik liever zou zijn dan een lekker kopje thee."

Abel en Betsy Perkins, zoals de kampeerders bleken te heten, waren al spoedig druk in de weer om hun gasten te verwennen. Ze hadden hun tent opgeslagen op een rustig open plekje, waar ze heerlijk in de schaduw op het mos konden zitten. Sergeant Trott kon niet nalaten te informeren hoe ze helemaal in Spanje verzeild waren geraakt.

„O, we behoorden tot het personeel van een Engelse koopman," antwoordde meneer Perkins, „maar we zijn hier eigenlijk zonder meer in de steek gelaten. Dat verhaal zal ik u later weleens vertellen. We gaan eerst thee zetten. En ik ben veel te benieuwd naar de avonturen die u daar in de bergen heeft beleefd."

Mevrouw Perkins spreidde meteen al haar moederlijke zorgen over het zogenaamde weesje uit. Terwijl ze vrolijk tegen hem babbelde, zonder dat hij er veel van begreep, waste ze hem en spreidde vervolgens een veldbed in de tent voor hem uit.

„Wat een lekker kereltje is dat," zei ze, toen ze even later bij de rest van het gezelschap kwam zitten om een kopje thee te drinken. „Hij ziet er uit als een kleine prins. En dan te bedenken dat het een arme wees is. . ."

Sergeant Trott liet zijn kopje van schrik bijna uit zijn handen vallen. Hij stond op het punt de waarheid te onthullen, maar bij nader inzien leek het hem toch maar beter deze vreedzame lieden niet lastig te vallen met de puzzels van de hogere politiek.

„O, we zullen hem in het regiment heus wel goed verzorgen, hoor, mevrouw," zei hij. „En als hij wat ouder is, kan hij mooi leerling-tamboer worden, net als Olivier hier."

„Ach dat is waar ook," hernam mevrouw Perkins. „Onze dappere soldaat is gewond geraakt in de strijd. Kom, jongen, laat me eerst eens kijken hoe je schouder er uit ziet."

Ze onderzocht de wonde, bette deze met lauw water, smeerde er een zalfje op en legde er een stevig verband op. Daarna spreidde ze naast de tent een deken uit voor de patiënt en haalde ook Pollie over om een beetje te gaan rusten.

Onder het genot van hun thee wisselden meneer Perkins en sergeant Trott hun ervaringen uit. Het echtpaar had de huishouding gedaan voor een rijke koopman die zich had gevestigd in een havenstad aan de andere kant van het Spaanse schiereiland, waar hij sinaasappelen en olijven, wijn, rozijnen en kurk placht te verschepen. Op zekere dag, toen ze met hun tweeën inkopen aan het doen waren, waren de Fransen de stad binnengedrongen. De koopman was op het nippertje aan de bezetters ontkomen door de wijk te nemen aan boord van een van zijn schepen. Om zijn personeel had hij zich niet meer bekommerd. Het echtpaar was op goed geluk het land ingetrokken in gezelschap van Flash, hun trouwe hond, met niets anders bij zich dan een ezelswagentje met wat spullen die ze op het laatste ogenblik hadden kunnen meenemen. Toen ze weer in veiliger oorden waren aangekomen, hadden ze zich een eenvoudige kampeeruitrusting aangeschaft. Het was hun bekend dat het Britse leger een groot deel van Spanje in zijn macht had en ze leefden al enkele weken in de hoop dat ze vroeg of laat wel een Brits schip zouden vinden waarmee ze naar Londen konden terugreizen.

„Nou, dat is ook toevallig," merkte sergeant Trott op. „Laten wij nou

„In dat geval zou ik zeggen: met hoe meer mensen we zijn, des te beter," antwoordde meneer Perkins. „We hebben ons er tot dusver doorgeslagen en we zullen de komende dagen ook wel aan de kost komen, hoop ik. We zijn noodgedwongen in allerlei dorpen opgetreden als artiesten, ziet u. Betsy speelt behoorlijk gitaar en we hadden kennisgemaakt met een paar zigeuners, die erbij zongen. Ze hebben ons juist weer verlaten. Een van hen kon trouwens een hele serie kunstjes met kaarten en zo. En we hadden ook een berehuid bemachtigd, waarmee we een heel komisch nummer uitvoerden. De mensen hadden er altijd een enorme schik in en ze betaalden grif een paar peseta's om ons aan wat eten en drinken te helpen. Maar wat doet het er ook allemaal toe. Het eind van onze zorgen is nu in zicht. U zult ook wel behoorlijk moe zijn, heren, na alles wat u heeft meegemaakt. Waarom gaat u er niet een uurtje bij liggen? Daarginds onder die pijnbomen kun je heerlijk slapen."

„Dat laat ik me geen tweemaal zeggen, meneer Perkins," antwoordde sergeant Trott, die alleen al bij de gedachte aan een middagdutje begon te geeuwen. Dit werkte blijkbaar aanstekelijk op soldaat Pilchard, die meteen met een zucht opstond om zich onder de bomen te gaan uitstrekken.

„Over een paar uur gaan we nog een hapje eten," kondigde meneer Perkins aan. „Daarna kunnen we meteen op stap gaan, als u er geen bezwaar tegen heeft. Aguilea ligt hier niet eens zo ver vandaan. We kunnen er makkelijk voor het donker zijn, lijkt me."

„Als er maar geen kink in de kabel komt," zei Pilchard weifelend. „Als er maar geen kink in de kabel komt, meneer Perkins."

WORDT VERVOLGD

de mijn van PAPY

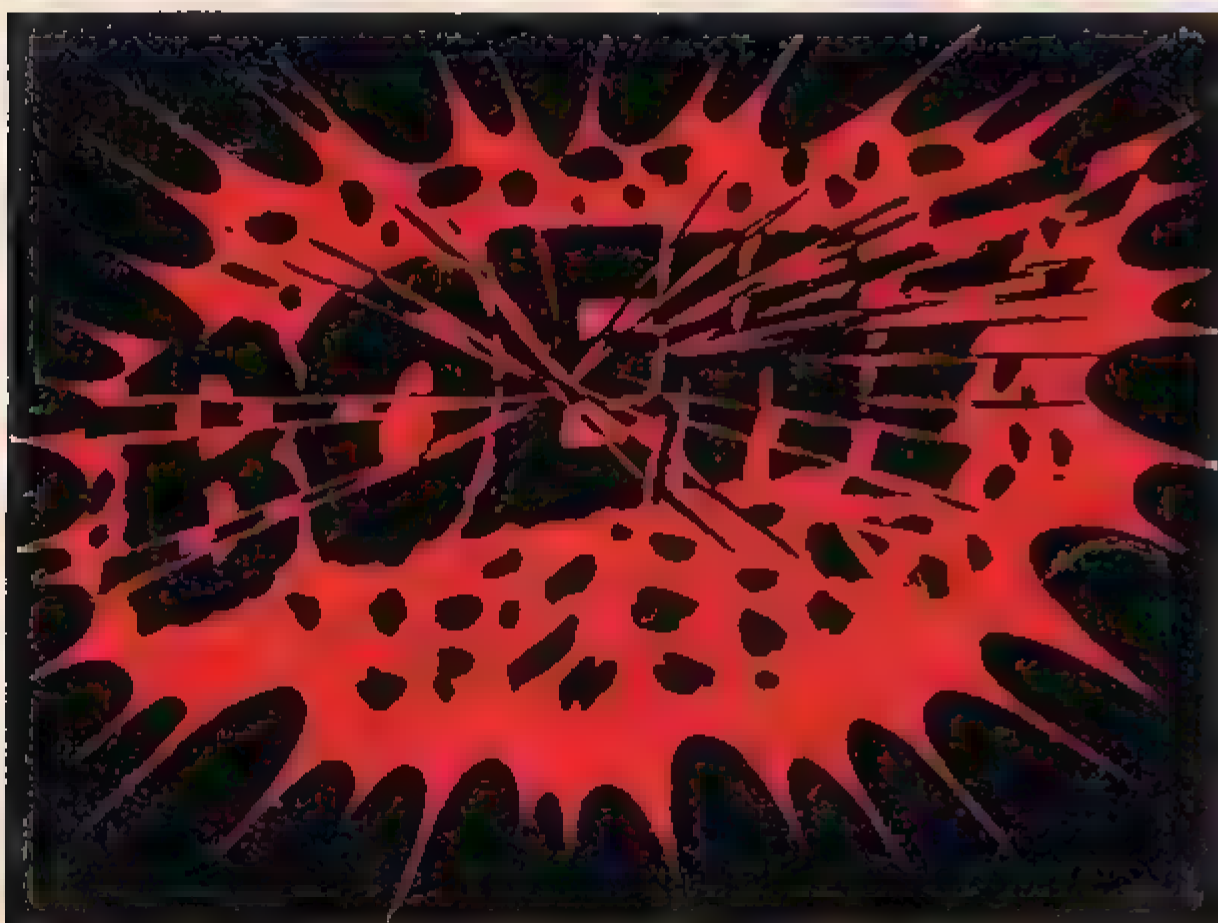

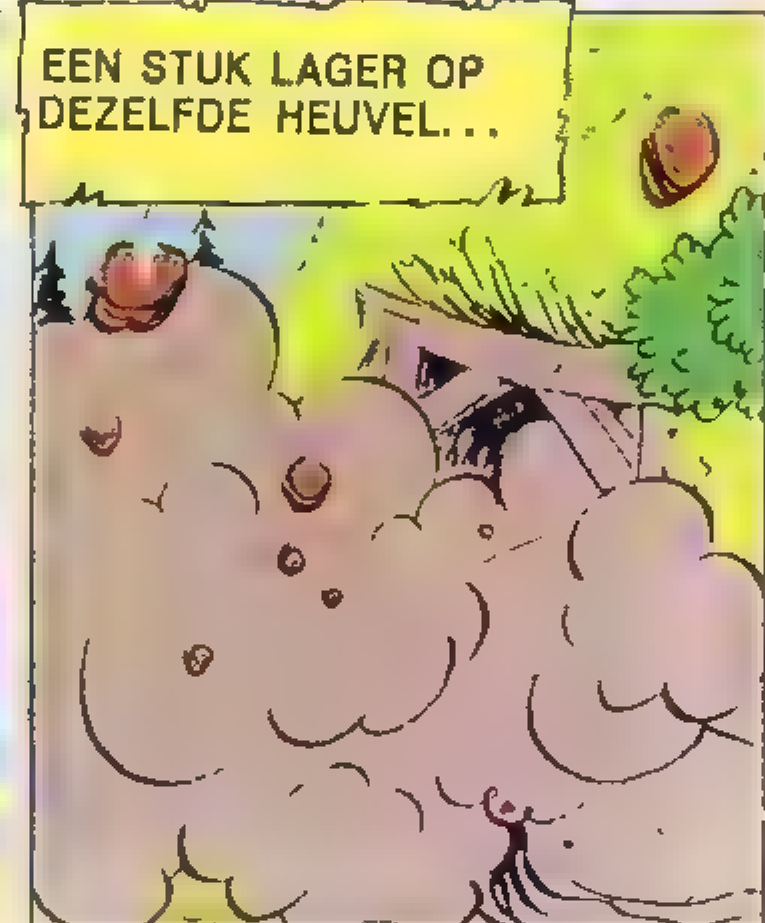

EMASHEY

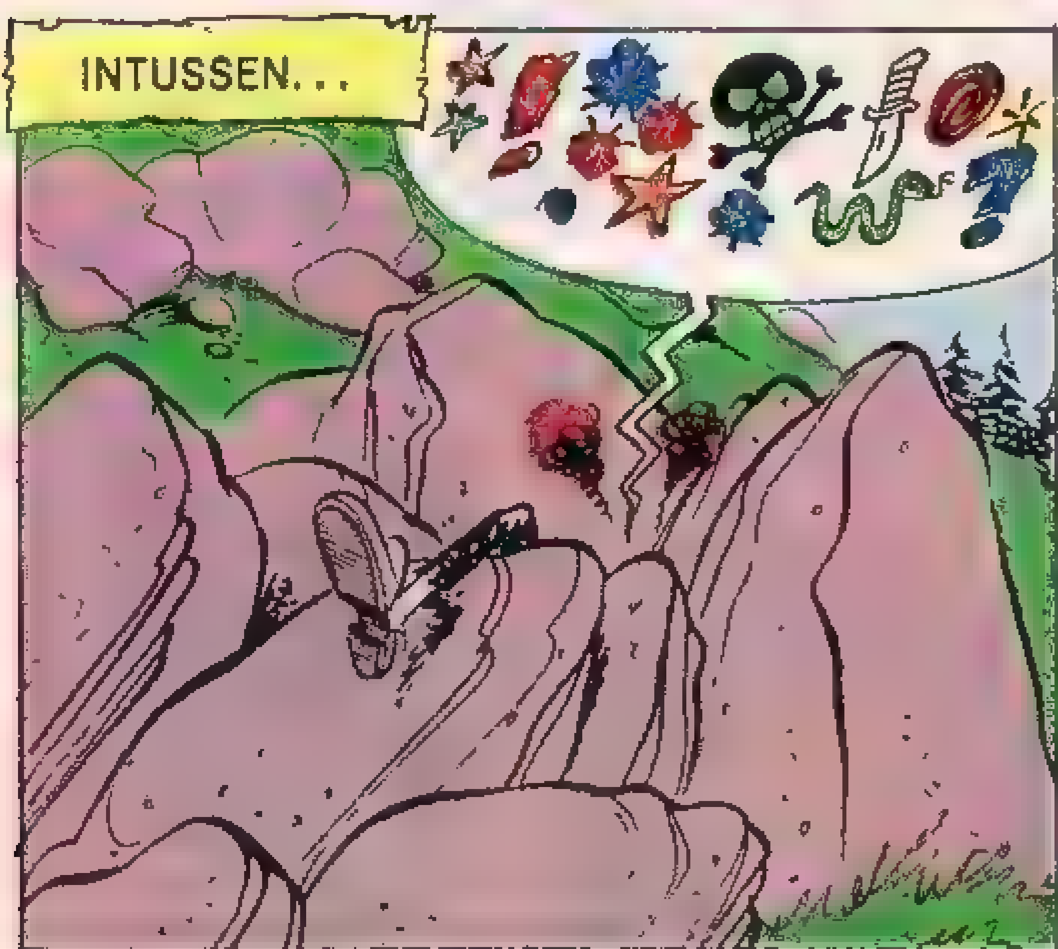
In de mijn die Valse Bill aan Papy wilde verkopen, blijkt goud te zitten.

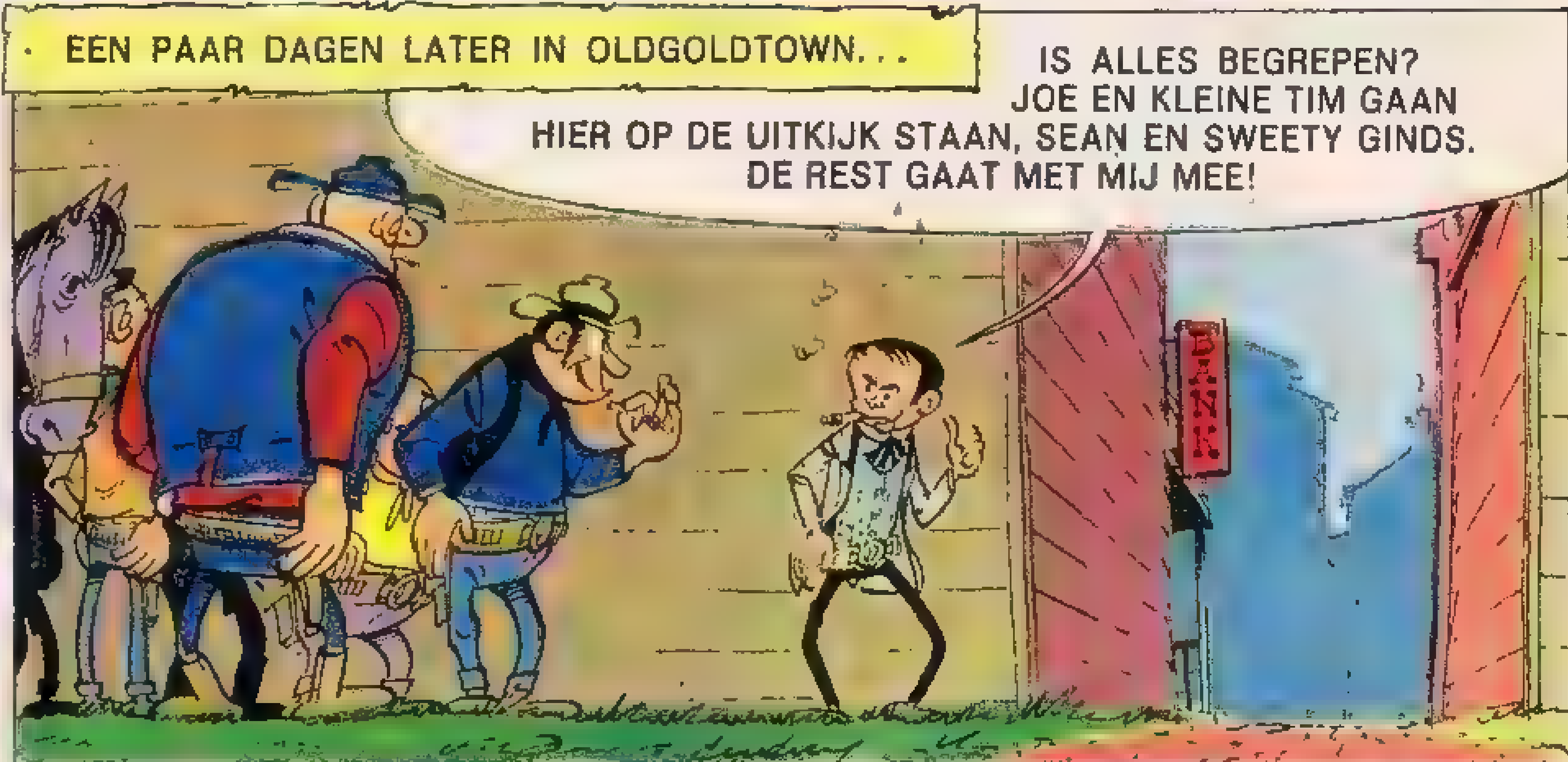

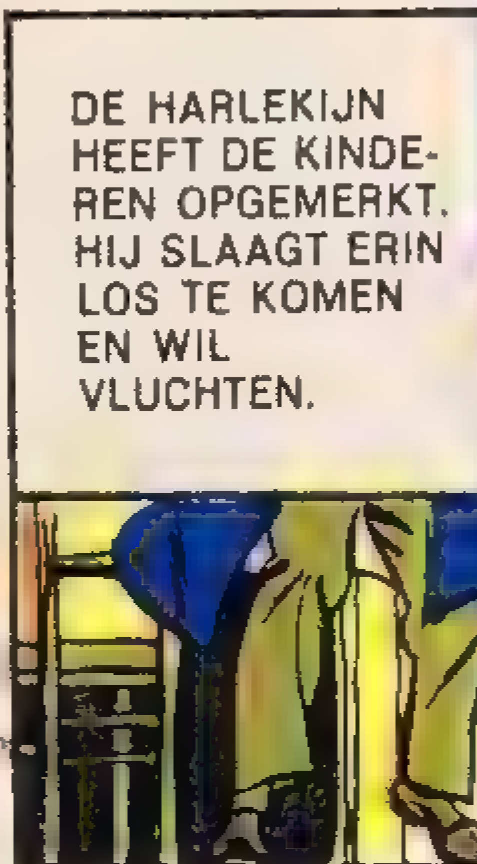
Drie Rode

De harlekijn bevindt zich op de binnenplaats van een brouwerij. Lotte, Sylvaine en Hugo komen daar aan op het moment dat de eigenaar van de brouwerij de man ontmaskert.

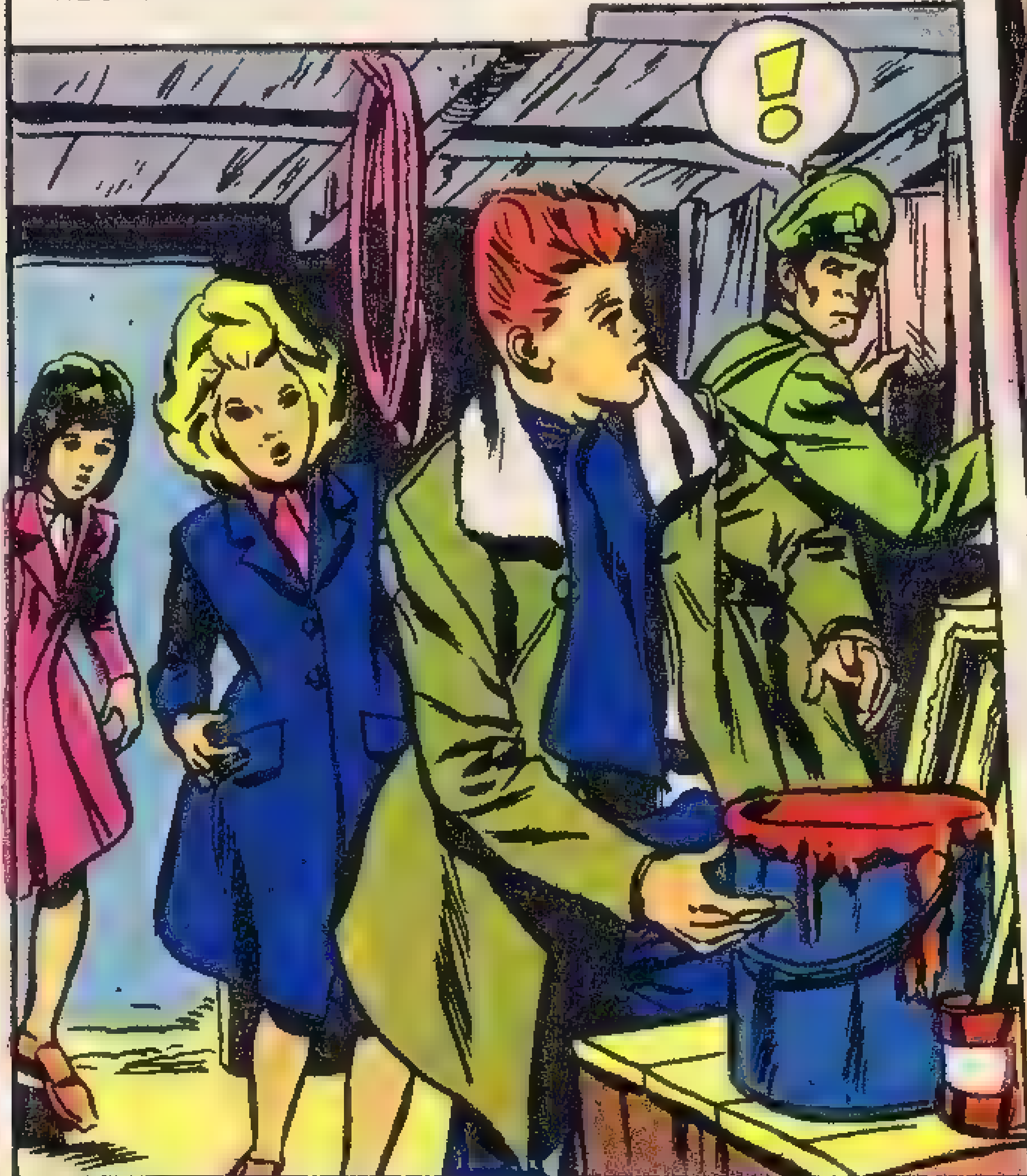

Marionetten

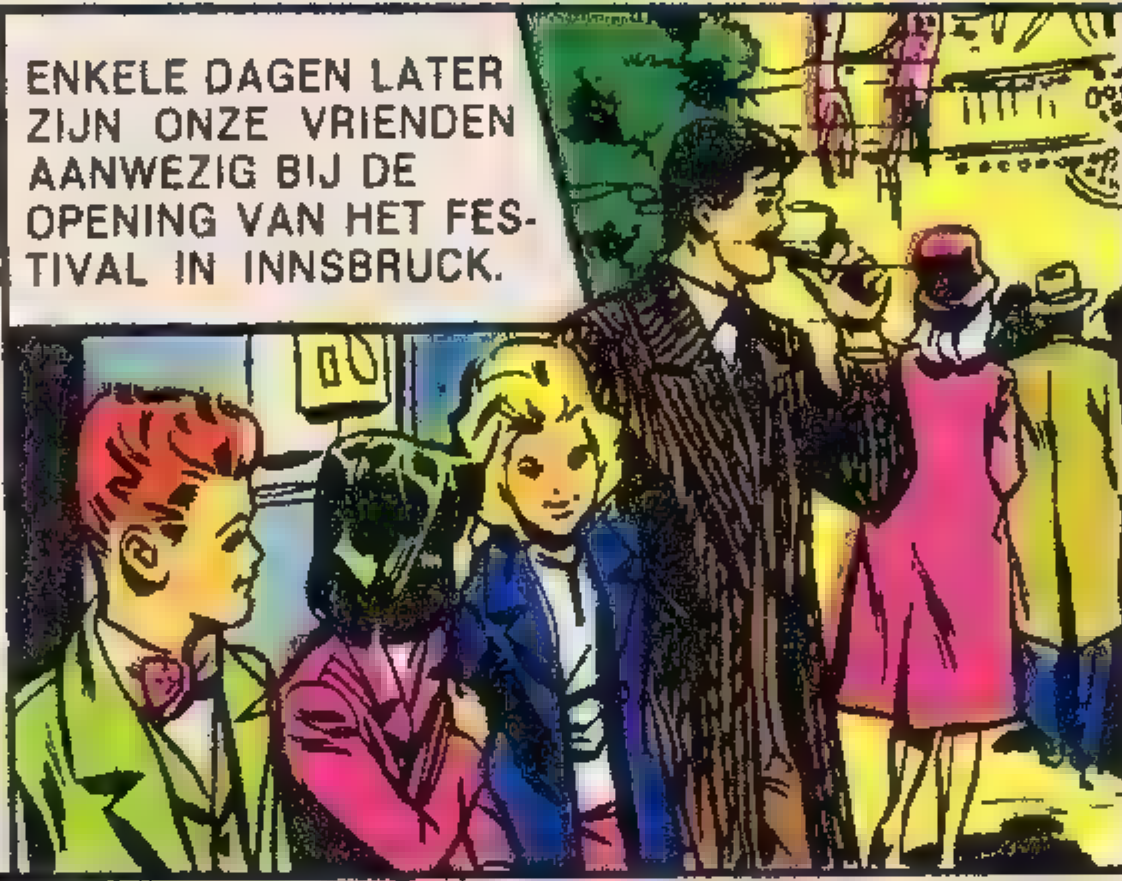

NATUURLIJK IS HANS BRUCKER ERG BLIJ. DE DRIE ROODGEVERFDE REUZEN WORDEN VLUG HERSTELD EN DE HELE COLLECTIE KAN NOG OP TIJD AAN DE MARIONETTENSPELER MAX PERUZZI WORDEN AFGELEVERD.

Dit is de statige gevel van het Stedelijk Museum van de stad New York. Elke zaterdagmiddag kunnen kinderen uit deze stad hier in het verleden kijken en ervan genieten.

Aandachtig luisteren de kinderen naar de gids die vertelt over het leven van de Nieuw-Amsterdammers zo'n driehonderd jaar geleden. Op de achtergrond een oudhollandse schouw.

gelieve de voorwerpen aan te raken!

Het Stedelijk Museum van de Amerikaanse stad New York heeft voor een bijzondere verrassing gezorgd voor die kinderen, die er genoeg van hebben steeds maar te horen „Afblijven!" en „Daar mag je niet aankomen!", als ze met hun ouders een bezoek brengen aan een museum. Ze willen immers juist dolgraag al die vreemde en prachtige dingen in hun handen nemen en van heel dichtbij bekijken! Voor die kinderen nu heeft de directie van het New-Yorkse museum een afdeling ingericht, waar ze alles wat er is uitgestald naar hartelust mogen betasten en proberen. Dat gaat dan onder het motto „Gelieve de voorwerpen aan te raken", het tegendeel dus van wat in de meeste musea op zeer duidelijke bordjes onder hun aandacht wordt gebracht. Volwassenen worden in deze afdeling niet toegelaten, tenzij ze een kind bij zich hebben.

Als inleiding op de tentoonstelling krijgen de jeugdige bezoekers twee grote platen te zien die een voorstelling geven van het dagelijks leven in het New York van zo'n driehonderd jaar geleden, toen de stad nog Nieuw-Amsterdam heette en als een Nederlandse kolonie gold. Na een korte uitleg wordt hun een oudhollandse huiskamer getoond. Deze huiskamer is precies zoals die vroeger bij een gezin in Nieuw-Amsterdam was. De voorwerpen, die erin staan (en die de bezoekers mogen betasten en bekijken), zijn allemaal echt; niets is nagemaakt. De New-Yorkse kinderen kunnen er een karn bewonderen, zo'n toestel waarmee vroeger iedere huisvrouw zelf boter maakte. Voorts zijn er natuurlijk klompen oftewel „houten schoenen", een wieg en een ijzeren pot, die aan een zware ketting boven het open haardvuur hangt, een koperen melkemmer, een stoof, een beddekruik en diverse speculaasvormen. Ook is er een grote hoeveelheid kledingstukken, die door de liefhebbers (vooral meisjes doen dat graag) aangepast mogen worden. Een gids legt alles uit en beantwoordt eventuele vragen van haar gehoor, zodat de kinderen een heel nauwkeurig beeld krijgen van het leven van hun voorouders in de pionierstijd van Amerika.

De tentoonstellingen in het New-Yorkse museum worden heel druk bezocht en dat bewijst wel dat de kinderen van die stad, die opgegroeid zijn in een woestijn van asfalt, staal en beton, zich aangetrokken voelen tot de geschiedenis van hun stad en tot de romantiek van het verre verleden.

DINKIE DOOR CAROL VOGES

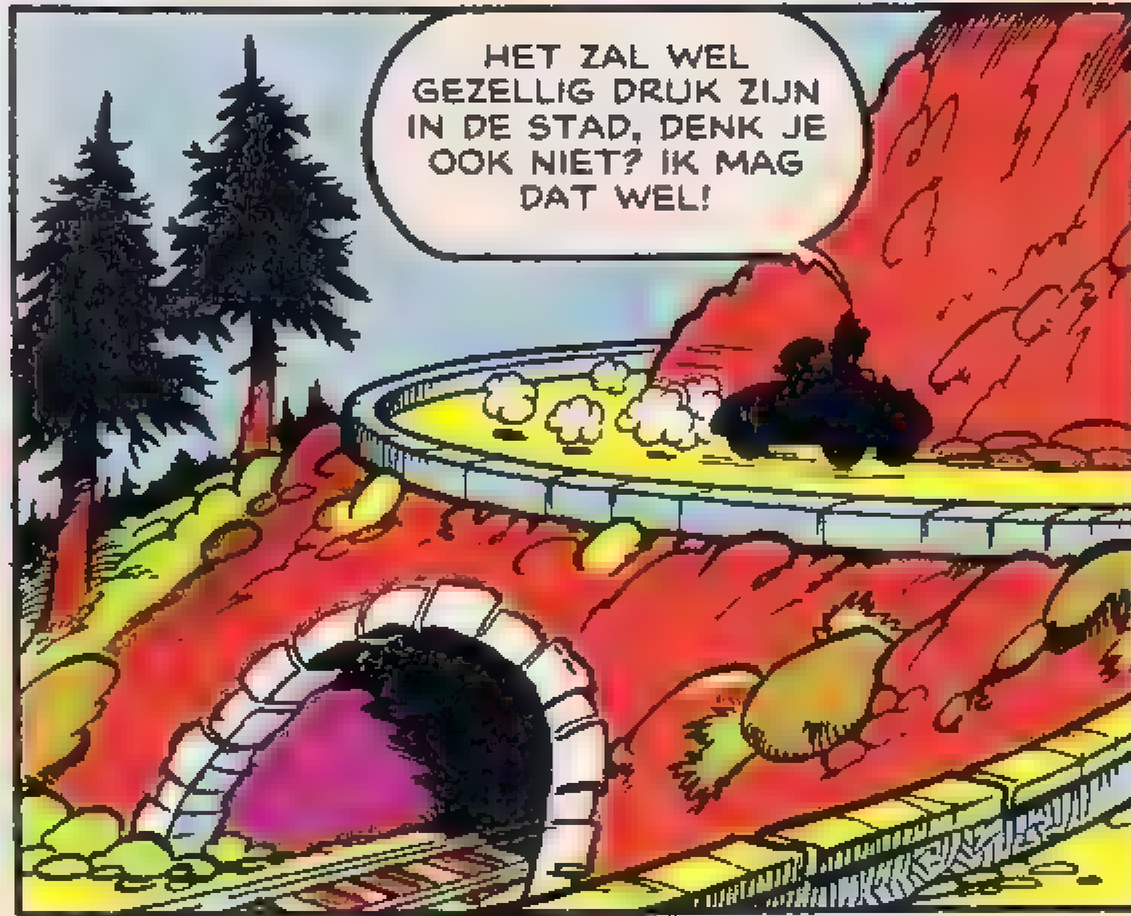

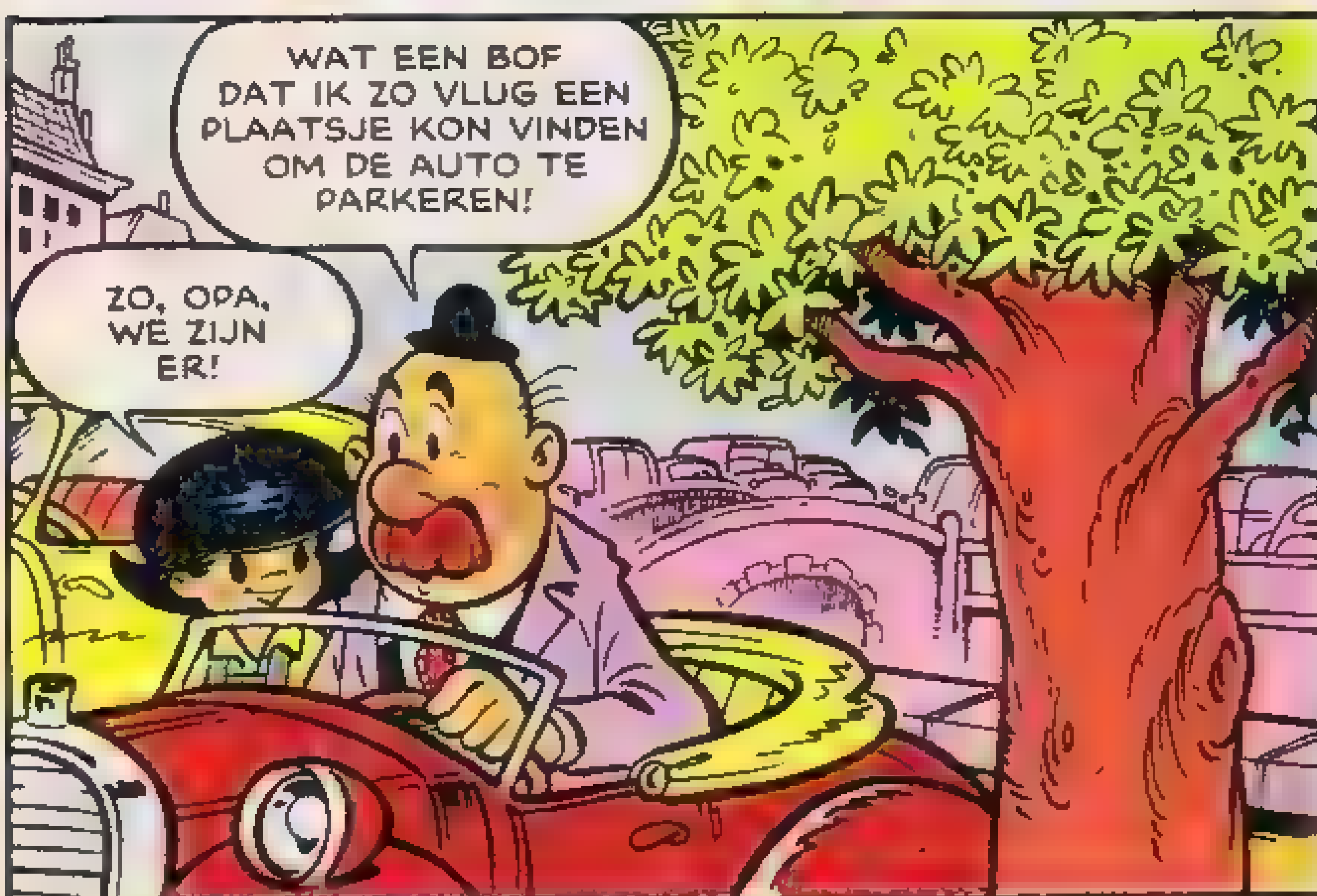

het kleine broertje van de DC-8: de DC-9

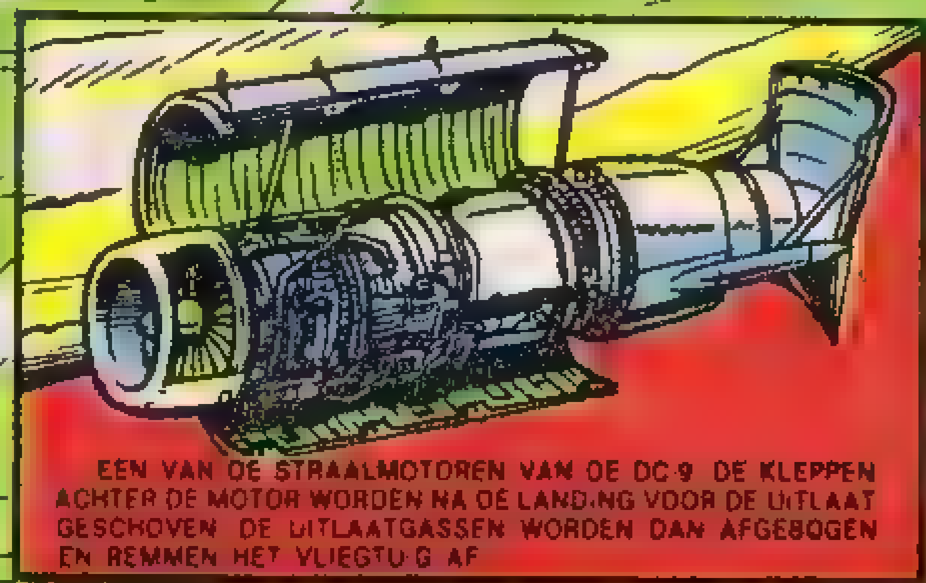
In februari strijkt er een nieuwe vogel neer op de luchthaven Schiphol. Het is de Douglas DC-9, de nieuwste aanwinst van de K.L.M. en de eerste van een serie van zes, die dit jaar afgeleverd zal worden. Tussen twee haakjes: de K.L.M. is de enige maatschappij, die alle tot dusver gebouwde Douglastypen heeft gekocht.

De DC-9 is het kleine broertje van de DC-8, een groter straalvliegtuig, dat echter niet winstgevend bleek op trajecten van tussen de tweehonderd en twaalfhonderd kilometer. Deze trajecten gaat nu de DC-9 met ingang van 1 april voor zijn rekening nemen. Dit toestel kan in de toeristenklasse negentig passagiers vervoeren met een snelheid van negenhonderd kilometer per uur. Van de Europese luchtvaartmaatschappijen heeft naast de K.L.M. alleen de Swissair, de Zwitserse luchtvaartmaatschappij, de DC-9 in bestelling. De Swissair zal in Zürich het onderhoud van de DC-9 motoren van de K.L.M. verzorgen, terwijl de K.L.M. op haar beurt de DC-8-motoren van de Swissair voor zijn rekening zal nemen. Na elke drieduizend vlieguren worden de straalmotoren geheel gedemonteerd en elk onderdeeltje ondergaat een nauwkeurige controle. Na de invoering van de DC-9 zal de K.L.M. haar Viscounts uit de vaart nemen en deze overdoen aan de Ierse luchtvaartmaatschappij Air Lingus.

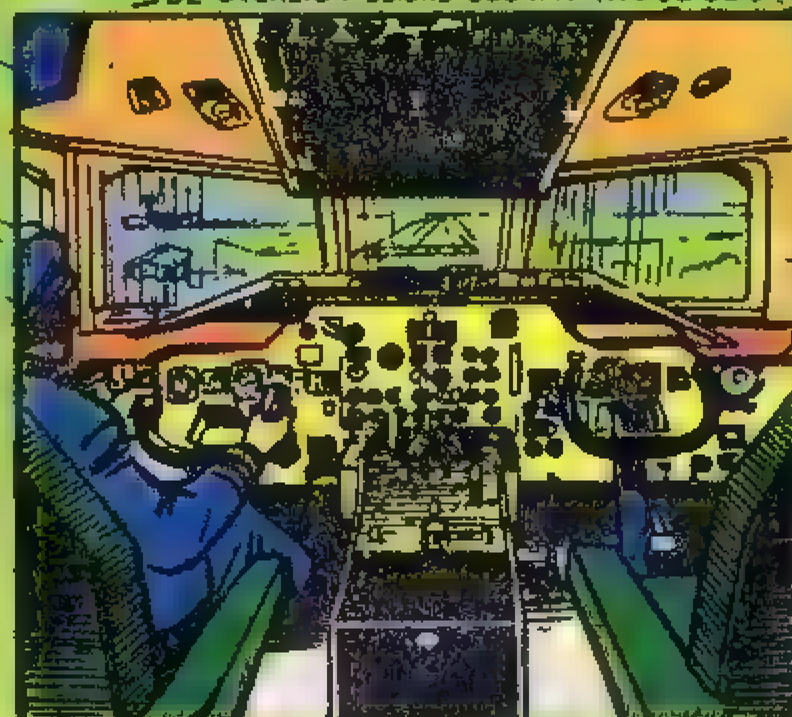
1 RADARINSTALLATIE
2 INGETROKKEN NEUSWIEL
3 EEN VAN DE TWEE PILOTEN
4 BOORDKEUKEN
5 RUIMTE VOOR HANDBAGAGE
6 GARDEROBE
7 EERSTEKLASAFDELING (16 PASSAGIERS)
8 GRENSLAAGSCHOT (DIENT OM HET AFGLIJDEN OF HET LOSLATEN VAN DE LUCHTSTROMING ONDER DE VLEUGELS TEGEN TE GAAN BIJ LAGE SNELHEDEN)
9 NOODUITGANG
10 ROLROER
11 PRATT & WHITNEY-STRAALMOTOR
12 TOILETTEN
13 GARDEROBE
14 RICHTINGSROER IN KIELVLAK
15 HOOGTEROER IN GEHEEL VERSTELBAAR STABILO
16 TOERISTENKLASSE (80 PASSAGIERS)
17 DC-9 VAN DE SWISSAIR

ENIGE ANDERE GEGEVENS.
SPANWIJDTE: 28.67 METER
LENGTE. 31.80 METER
HOOGTE. 8.33 METER
KRUISSNELHEID 900 KILOMETER PER UUR
AANTAL PASSAGIERS 56 TOT 90
PRIJS. 12.000.000 GULDEN

EEN VAN DE STRAALMOTOREN VAN DE DC-9. DE KLEPPEN ACHTER DE MOTOR WORDEN NA DE LANDING VOOR DE UITLAAT GESCHOVEN. DE UITLAATGASSEN WORDEN DAN AFGEBOGEN EN REMMEN HET VLIEGTUIG AF

DE OVERZICHTELIJKE COCKPIT VAN DE DC-9

ZO ZITTEN DE PASSAGIERS IN DE TOERISTENKLASSE HET MIDDELSTE RAAM BEVINDT ZICH IN EEN VAN DE TWEE NOODUITGANGEN BOVEN DE VLEUGELS

DE MAN VAN STAAL

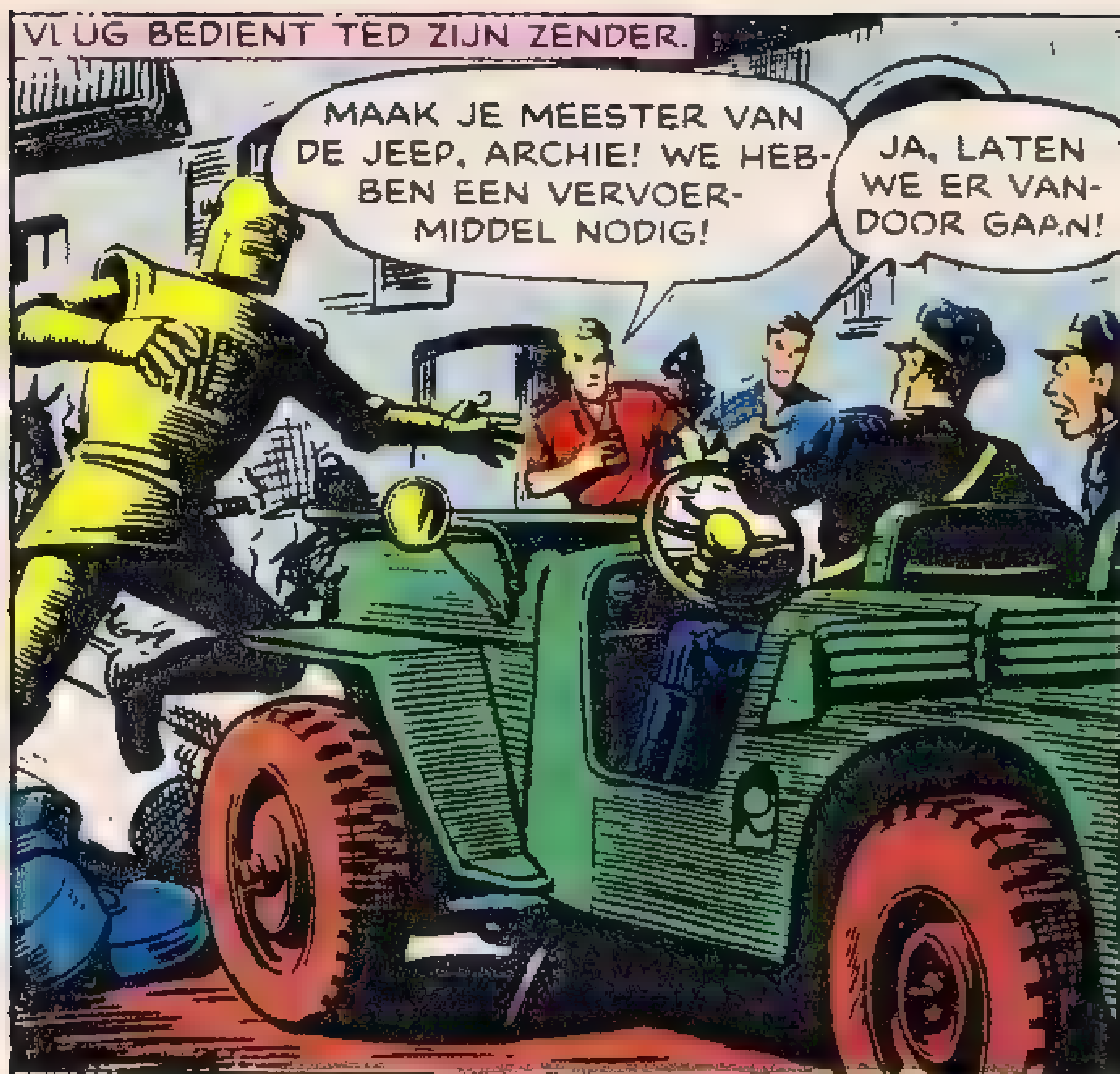
TED, KEN EN ARCHIE, OP ZOEK NAAR DE GEHEIMZINNIGE GOUDEN MANNEN, ACHTERVOLGEN EEN VREEMDE BOL EN KOMEN IN EEN DORP, WAAR DE BOL JUIST GEPASSEERD IS. DE DORPELINGEN DENKEN DAT ZIJ IETS MET DE BOL UITSTAANDE HEBBEN.

WE MOETEN HIER VANDAAN ZIEN TE KOMEN! WACHT. IK ZAL ARCHIE MAGNETISCH MAKEN!

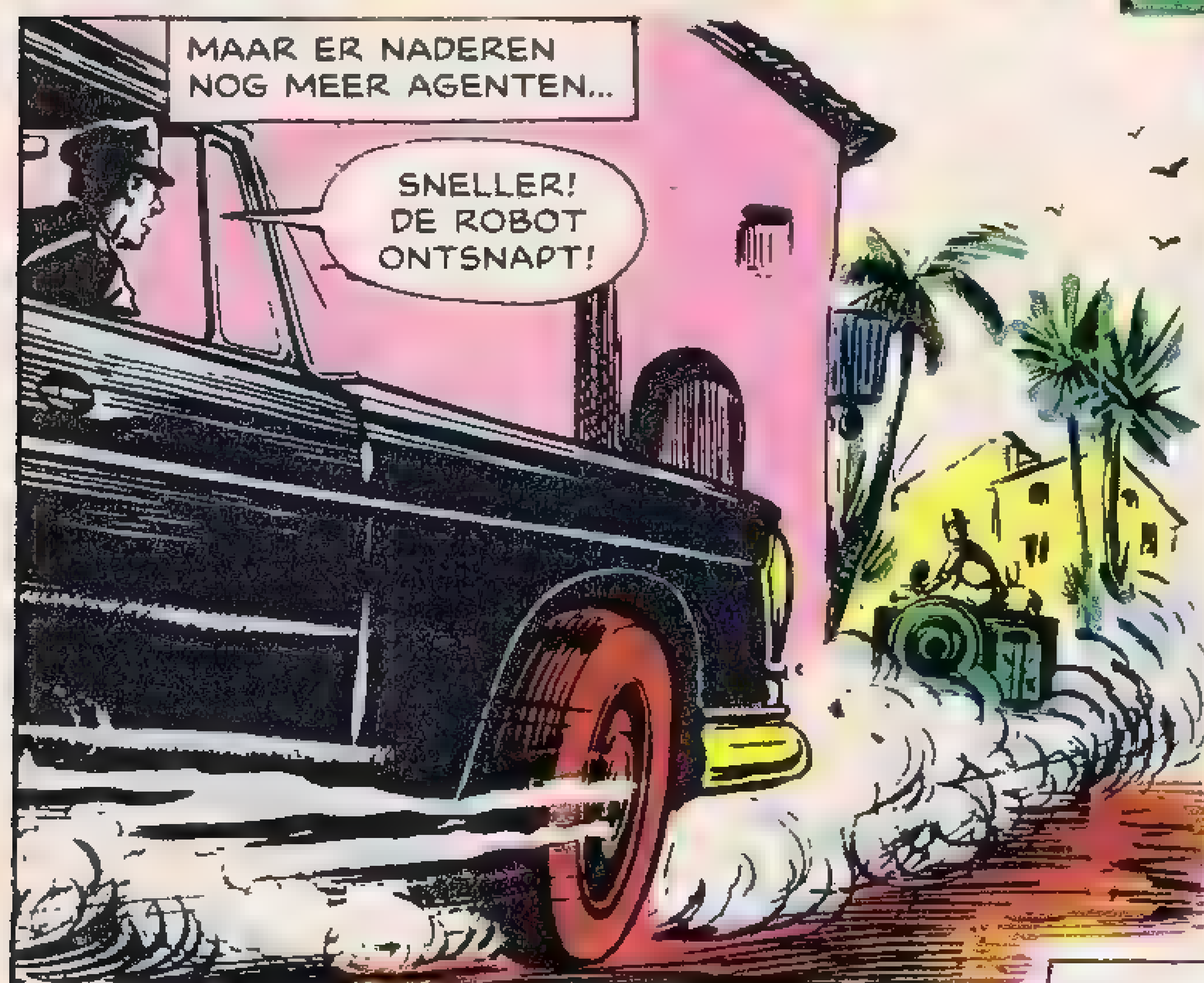
CARAMBA!

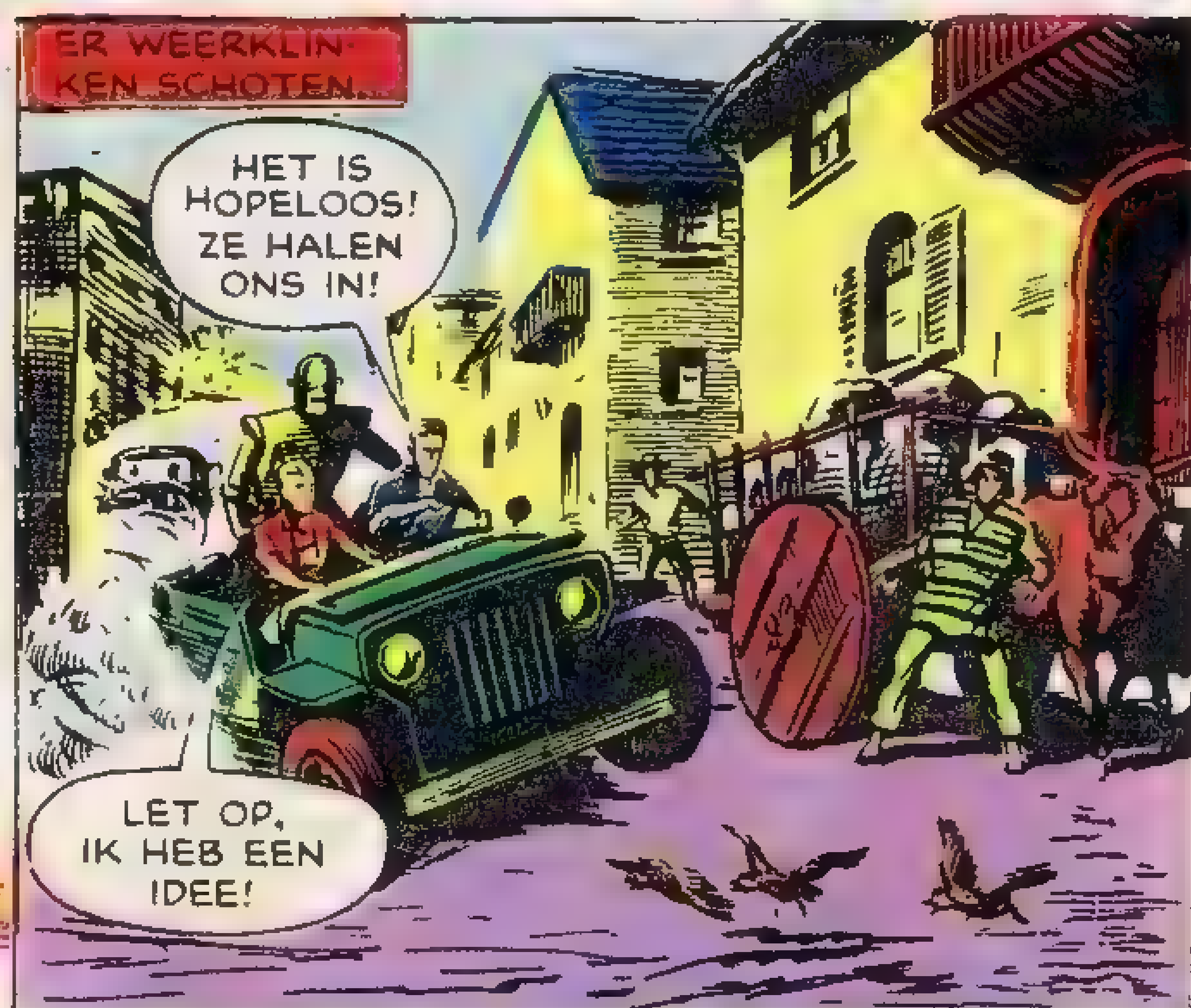

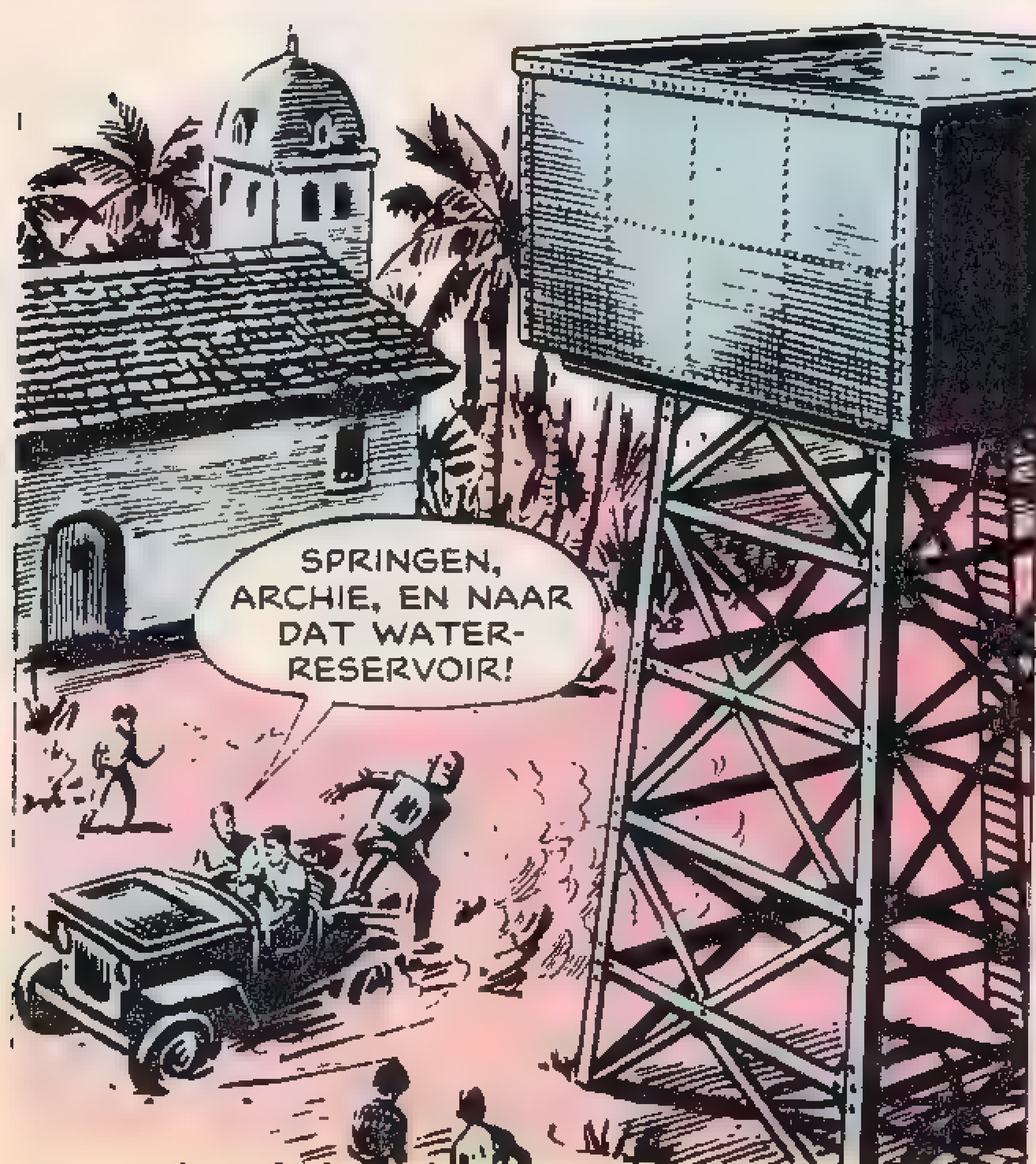

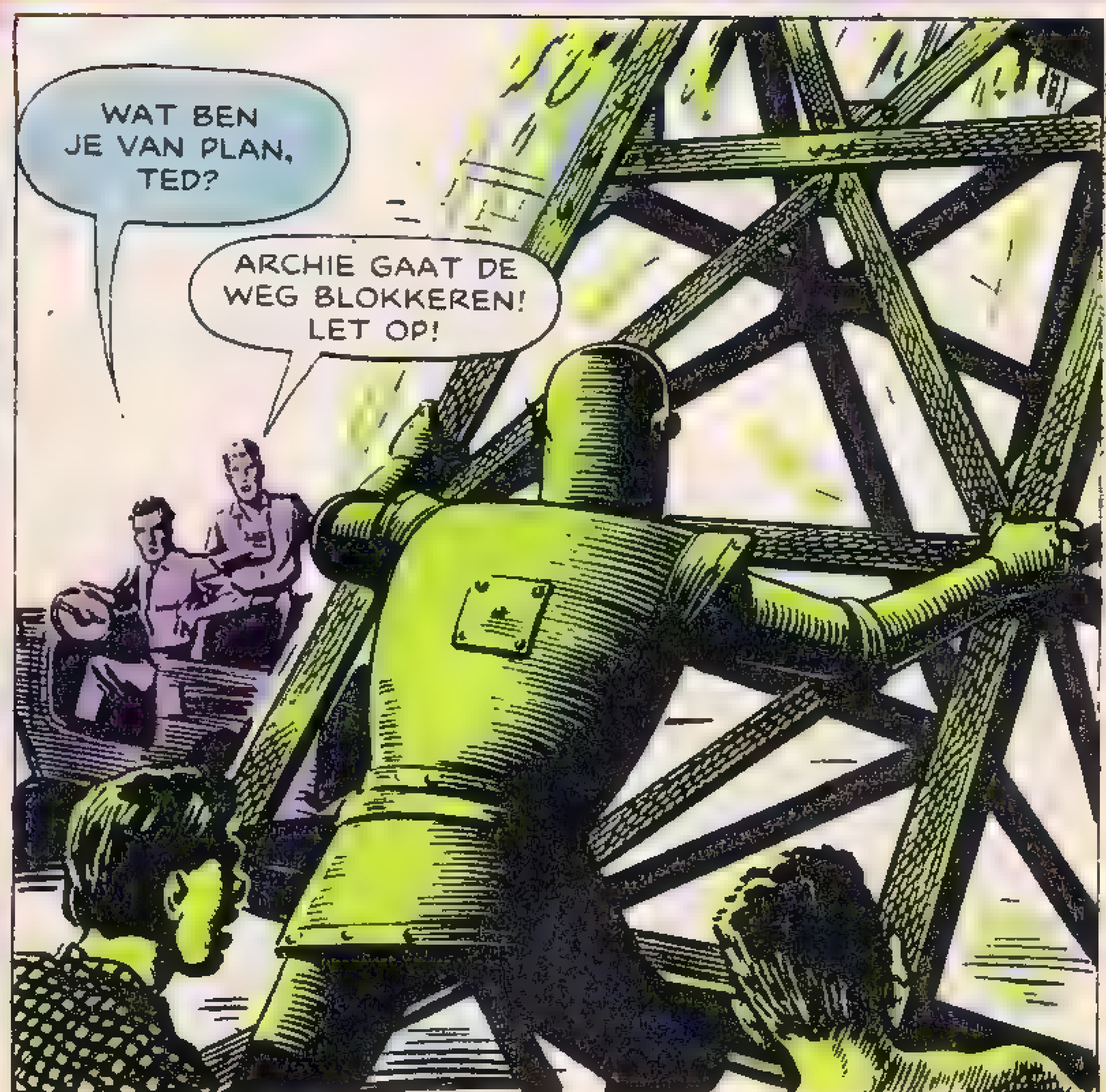

VLUG BEDIENT TED ZIJN ZENDER.
MAAK JE MEESTER VAN DE JEEP, ARCHIE! WE HEBBEN EEN VERVOERMIDDEL NODIG!
JA, LATEN WE ER VANDOOR GAAN!

VIA ARCHIES LUIDSPREKER ZEGT TED:
VAARWEL! WIJ ZULLEN DE WARE SCHULDIGEN VOOR JULLIE OPZOEKEN!

MAAR ER NADEREN NOG MEER AGENTEN...
SNELLER! DE ROBOT ONTSNAPT!

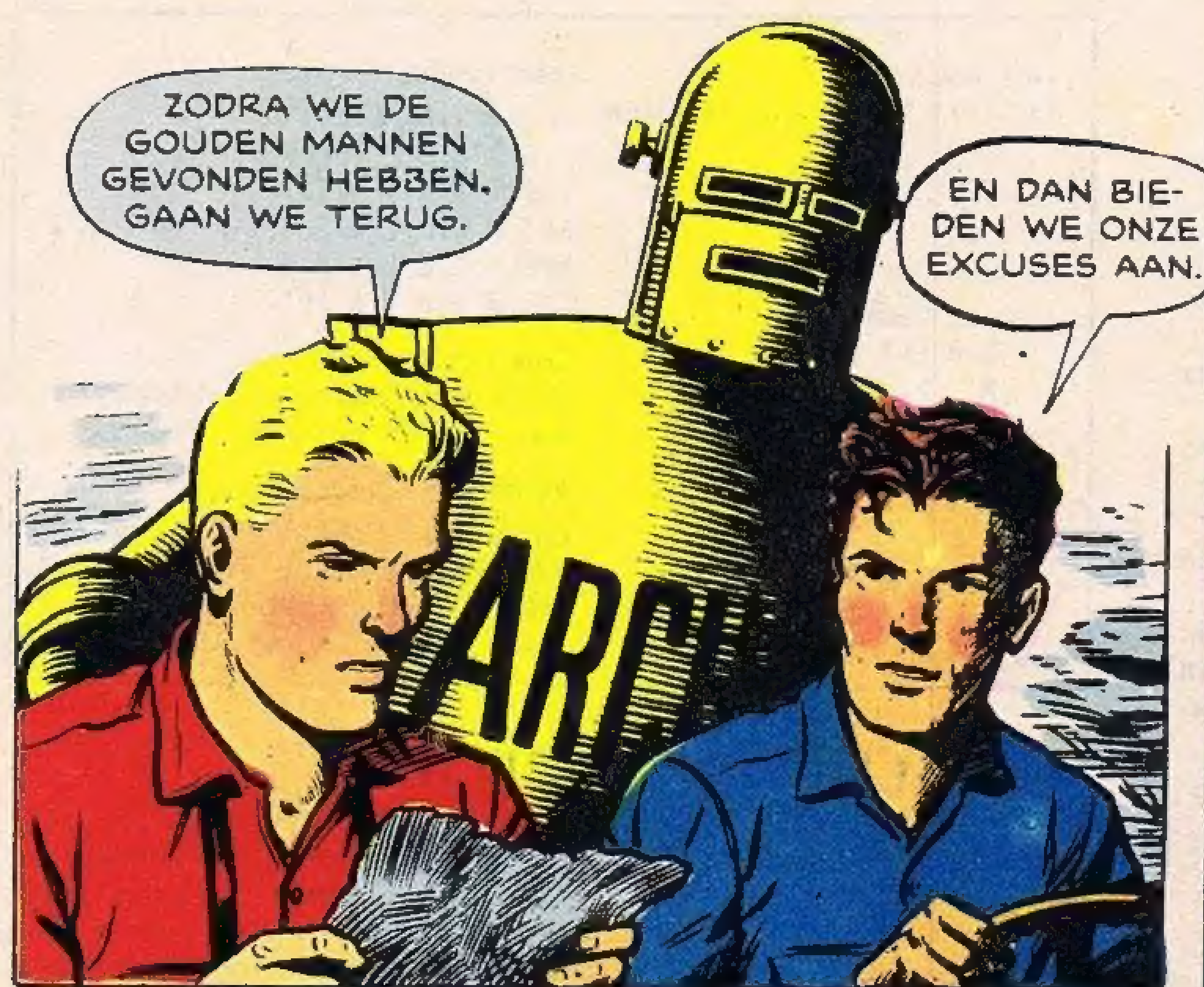

ER WEERKLINKEN SCHOTEN.
HET IS HOPELOOS! ZE HALEN ONS IN!
LET OP, IK HEB EEN IDEE!

SPRINGEN, ARCHIE, EN NAAR DAT WATERRESERVOIR!

WAT BEN JE VAN PLAN, TED?
ARCHIE GAAT DE WEG BLOKKEREN! LET OP!

EVEN LATER...
STOP!
PRECIES OP TIJD! NU MOÉTEN ZE STOPPEN!

DE KINDEREN ZIJN BLIJ MET DIT NAMAAK-ZWEMBAD. MAAR DE POLITIE NIET!
TOT ZIENS!

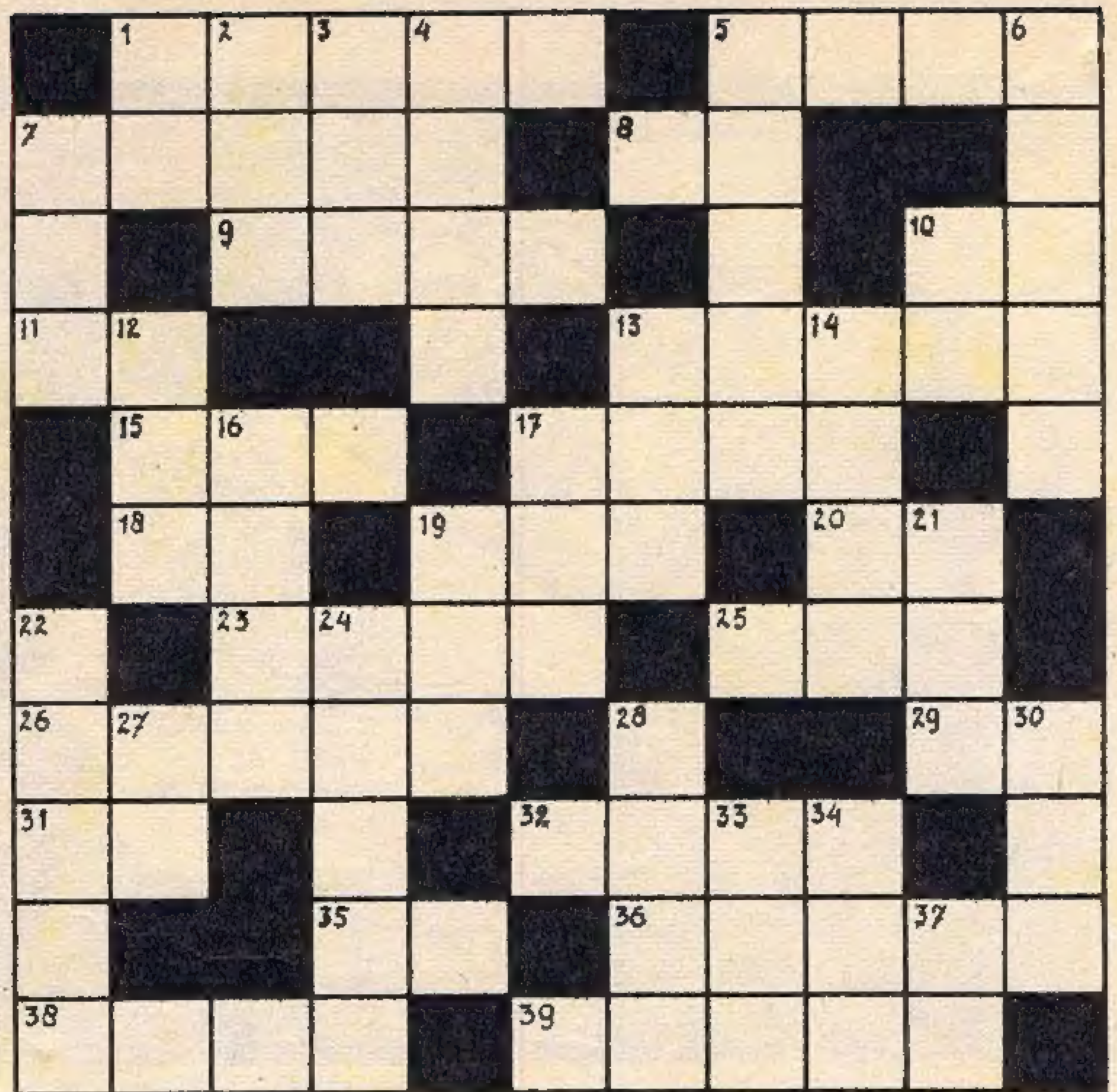

ZODRA WE DE GOUDEN MANNEN GEVONDEN HEBBEN. GAAN WE TERUG.
EN DAN BIEDEN WE ONZE EXCUSES AAN.
ARCH

INTUSSEN VERVOLGT DE VREEMDE BOL ZIJN WEG DOOR HET OERWOUD.

PAS OP VOOR DIE OCELOT! MISSCHIEN VALT HIJ ONS AAN!
KIJK EENS, TED! SPOREN VAN DE BOL!

DE VRIENDEN VOLGEN DE SPOREN EN...
HET BEVALT ME NIET. DIT IS EEN SOORT MOERAS, MAAR DE BOL IS ERDOOR GEGAAN!
IK ZAL ARCHIE EERST EENS OP VERKENNING UITSTUREN!

wie puzzelt er mee?

KRUISWOORDPUZZEL

Horizontaal:

1 Maalinrichting
5 Korter woord voor verbond
7 Tint
8 Lidwoord
9 Trots en zelfbewust
10 Vervoermiddel op glijders
11 Lager Onderwijs (afkorting)
13 Ten dele
15 Familielid
17 Van grote lengte
18 Afkorting voor kroon (geldstuk)
19 Hesp (gerookte bout van het varken)
20 Boom
23 Niet of slecht horend
25 Rauw gegeten groente
26 Prik van een insekt
29 Poste restante (afkorting)
31 Sint (afkorting)
32 Tuingereedschap
35 Lengtemaat
36 De koning der dieren
38 Akelig
39 Nog niet gebruikt

Verticaal:

1 Milliliter (afkorting)
2 Uitroep bij grote warmte
3 Zonder werklust
4 Eer bewijzen
5 Sidderen
6 Behoefte aan drinken
7 Vochtig koud
10 Reeds
12 Eveneens
13 Waterkering
14 Stekelig diertje
16 Regelmaat
17 Tegenovergestelde van: moedig
19 Diereverblijf
21 Nat van vruchten
22 Industriestad in het Roergebied
24 Waterkant
27 Motorwedstrijden in Assen
28 Eiland in Indonesië
30 Grof, niet fijngevoelig
33 Hert
34 Biljartstok
37 Bezittelijk voornaamwoord

OPLOSSINGEN
PUZZELS UIT VORIG NUMMER

Dubbel vlechtmatje

```
BRUTO
R I V
UITJE
T J R
OVERVLOED
    L N E
    ONWIL
    E I T
    DELTA
```

Letterdoolhof

```
DWATNNOOV
IERBELGIJF
TISTEVMOR
MTALLDAET
WNIGEEARE
DEZIBTEHN
```

Dus het rijmpje:
Dit is alleen nog maar het begin,
wat overblijft vormt de tweede zin.

Verborgen spreekwoorden

GEDULD OVERWINT ALLES
WIE WAAGT, DIE WINT
MOED VERLOREN,
AL VERLOREN

LETTERSPELLETJE

In dit spelletje komen als klinkers alleen e's en a's voor.

Je begint met een woord van 8 letters, dat vriend betekent.

Nu neem je een a weg, zet daarvoor een b in de plaats, gooit de letters door elkaar en maakt hiervan: vertrek waarin je je wast.

Nu de d verwisselen voor een t en een woord maken dat „plaats van oorsprong" of geboorteplaats betekent.

Vervolgens de b wegnemen en er een m voor in de plaats gebruiken.

Van deze letters maak je een vloerbedekking.

Daarna van een m een w maken en je kunt een woord samenstellen dat „naar maat vervaardigde kleding" betekent.

CIJFERGEDICHTJE

23-6-9 7-6-12-6-4-9: 22-8 8-1-4 4-22-6-9 4-1-1-7 13-19-22-9-6-4 12-1-1-4

6-4 13-6-4 4-19 24-1-1-7 21-5-5-7 23-6-9 7-1-1-24 12-1-1-4 18-9-1-1-4. 2-1-1-7 18-9-1-1-7 22-8 21-6-7-21-6-6-3-2 4-1-1-7 2-6 2-7-19-16-16-6-3-18, 2-22-6 21-1-3-3-6-4

13-11 9-22-6-4 —, 13-11 23-5-4-2-6-7-2 — 6-4 2-19-22-20-6-4-2-9-1-3-3-6-4.

2-1-1-7 21-5-7-24-9 20-22-15-23 6-6-4 16-3-1-18 6-4 2-1-1-7 4-5-12 6-6-4, 6-6-4-18 8-11-8-6-4

5-14 2-22-6 9-17-6-6 6-3-8-1-1-7 4-5-12 20-19-3-3-6-4 13-6-7-6-22-8-6-4. . .

23-1, 2-1-9 17-5-7-2-9 18-16-1-4-4-6-4-2! 24-11-4 7-6-12-6-4-10-1-18 1-1-4;

20-1-3 22-8 4-19 9-5-15-23 24-1-1-7 4-1-1-7 13-19-22-9-6-4 12-1-1-4?

De cijfers hierboven stellen een versje voor. In plaats van letters staan er dus cijfers en wel steeds hetzelfde cijfer voor dezelfde letter.

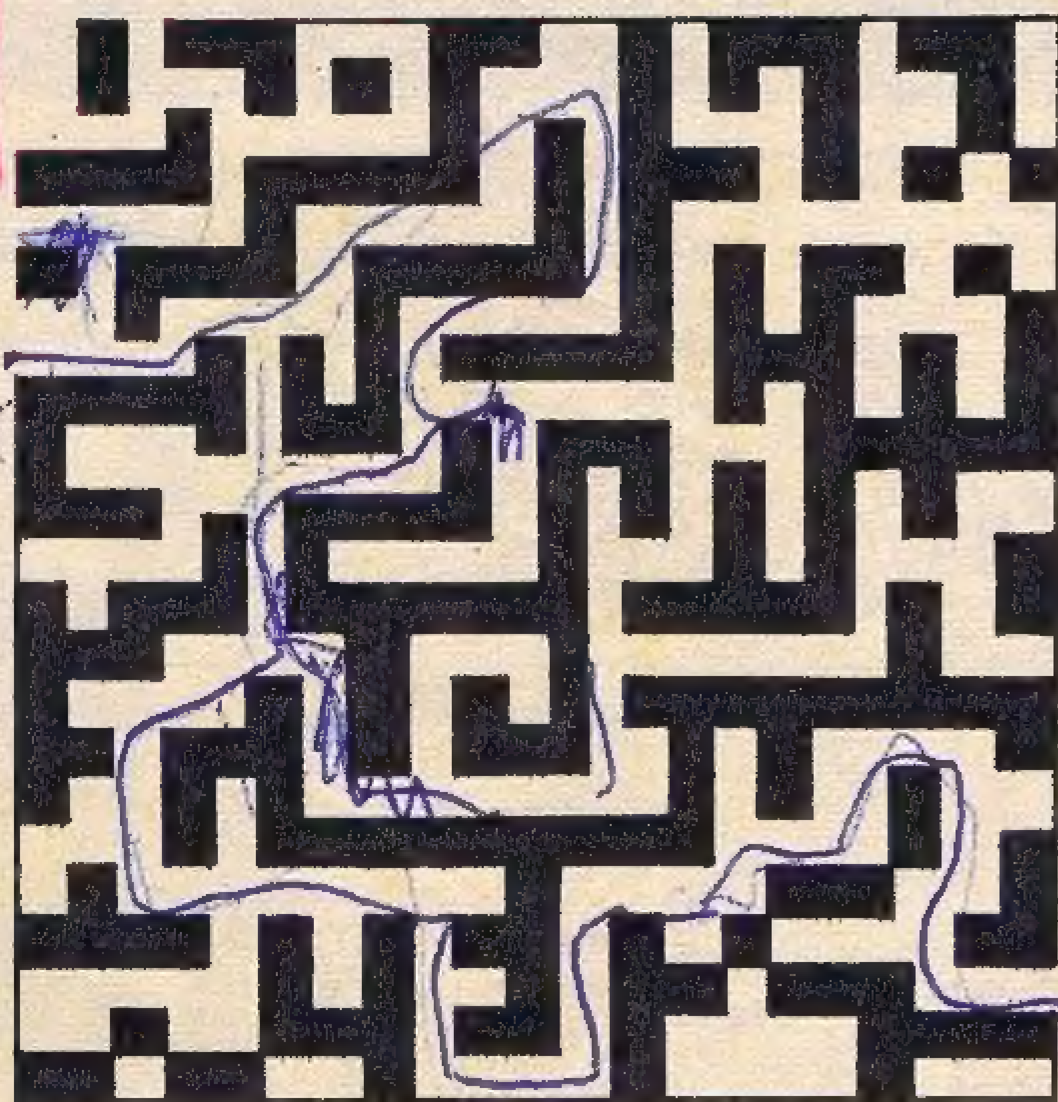
Om het versje te vinden moet je beginnen met de woorden, die in de volgende zinnetjes door cijfers vervangen zijn, op te zoeken. Heb je een woord gevonden, dan kun je alle cijfers waaruit dat woord bestaat in het versje opzoeken en daarvoor meteen de letters in de plaats zetten. Zo zie je het gedichtje dan langzamerhand te voorschijn komen.

1 Het spijt me dat ik zo laat ben. Ik was op de fiets en kreeg een lekke 13-1-4-2.
2 De kinderen huiverden van de 8-5-19, want de kachel brandde niet.
3 Hoe heet die 21-5-12-6-3, die daar zo hoog in de boom zit te fluiten?
4 Het honderdste deel van een gulden is een 15-6-4-9.
5 Ik ben hier onbekend, kunt u mij de weg even 17-11-20-6-4?
6 Een sinaasappel is 5-7-1-4-10-6 van kleur.
7 Wil je een kopje thee of liever een kopje 8-5-14-14-22-6?
8 Wacht maar af, ik heb nog meer 16-11-3-6-4 op mijn boog!
9 Waarom zo'n 23-1-1-18-9, we hebben toch tijd genoeg?
10 Foei, Kees, dat 24-1-12 je niet doen, dat is verboden.

ZOEKPLAATJE

Hoe komt de kat bij de muis?

Alona Wildebras

ALONA HEEFT HAAR COLLEGA'S, DIE BIJ EEN VLIEGTUIGONGELUK BETROKKEN ZIJN GEWEEST, GERED. MAAR HAAR RIVALE, JANE HAMPSON, IS ERNSTIG ZIEK.

JANE, HOE VOEL JE JE NU?

O, EEN STUK BETER. IK WEET NIET HOE IK JE BEDANKEN MOET!

ALS JANE VLUG BETER WORDT, MAG ALONA NIET MEEDOEN, WANT ZIJ IS RESERVE.

HET IS JAMMER, MAAR UITEINDELIJK IS HET MIJN EIGEN SCHULD.

ALS ALONA IETS DOET, DOET ZE HET MET HART EN ZIEL. ZO OOK BIJ DE TRAINING VAN JANE.

LET GOED OP. MISSCHIEN KUN JE VAN MIJN FOUTEN LEREN.

ZE ZWEMT GOED EN ZE HEEFT MIJN LEVEN GERED!

IN JANES HOOFD ONTSTAAT EEN PLAN. TIJDENS DE WEDSTRIJD . . .

VEEL SUCCES, JANE! JE WINT VAST!

OP DE DUIKPLANK BRENGT JANE HAAR HAND NAAR HAAR VOORHOOFD.

ZO TE ZIEN IS ZE NOG NIET HELEMAAL BETER!

HET VOLGENDE OGENBLIK VALT JANE VAN DE PLANK AF. . .

ALONA RENT NAAR DE RAND VAN HET BAD.

JANE, JANE, WAT IS ER?

HET SPIJT ME, ALONA. JIJ MOET MIJN PLAATS INNEMEN. IK BEN NIET GOED.

EN ZO TREEDT ALONA IN JANES PLAATS. ZE IS ZENUWACHTIG EN VRAAGT ZICH AF OF ZE ZAL SLAGEN.

STEL DAT IK VERLIES! NEE, DAT MAG NIET!

MAAR DAN VERGEET ZE ALLES EN IEDEREEN EN DENKT ALLEEN NOG AAN HAAR TAAK.

HET APPLAUS GEEFT HAAR STEUN EN NU GAAT HET STEEDS BETER.

STRALEND VAN GELUK BETREEDT ZE HET EREPODIUM. MAAR TOCH IS ER IETS DAT HAAR BEZIGHOUDT.

WAS JANE ECHT NIET GOED OF ZEI ZE HET ALLEEN MAAR OM MIJ EEN KANS TE GEVEN?

1

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Abonnementsprijs: 30 cent. Losse nummers: 40 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.